el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6000 exemplars
II època núm. 23
Agost-setembre 2005

Atur i precarietat

Iberpotach segueix acomiadant treballadors abans de negociar el conveni i els Mossos d'Esquadra agradeixen els obrers que defensant els seus drets volien portar una carta a l'empresa a Súria.

L'empresa Grup Bloc 41, de Navarcles, deixa al carrer 90 persones de la fàbrica MABSA, d'un total de 120 treballadors.

Carbons Pedraforca pot deixar al carrer 120 miners. Al mateix temps s'amplien les places de policia i és que, els privilegiats volen estar protegits per poder seguir explotant i robant.

És el final definitiu de les mines i el tèxtil al Bages i al Berguedà, però sobretot és la continuació de la davallada imparable de drets laborals i socials. Sinó prenem consciència del que ens estan fent quan vulguem posar-hi remei serà massa tard.

/pàg 20-21

Miners tallant l'eix del Llobregat en el seu conflicte amb Iberpotash

Berguedà

L'Ajuntament de Berga i la seva política cultural i de participació ciutadana /pàg 5

L'Institut Municipal de Cultura, la regidoria de joventut i la campanya per la participació ciutadana de l'Ajuntament de Berga, no és res més que bruta política barata.

Bages

Cremat sobre cremat: incendis a la Catalunya Central /pàg 3

Els incendis d'aquest estiu han cremat gran part del Bages, especialment Sallent, Balsareny, Navarcles... Ineptituds, responsabilitats i més enllà d'això l'autor ens proposa una reflexió important.

Abús d'autoritat dels mossos a Manresa /pàg 4

Un altre abús d'autoritat per part dels Mossos d'Esquadra de la senyora Tura, aquesta vegada a Manresa

Altres llocs

Repressió als companys anarquistes italians /pàg 8

Muntages i repressió contra anarquistes italians a Italia i aquí. Solidaritat activa amb els anarquistes presos!

Arxivada la denúncia de tortures al jove de Torà

pàg 8

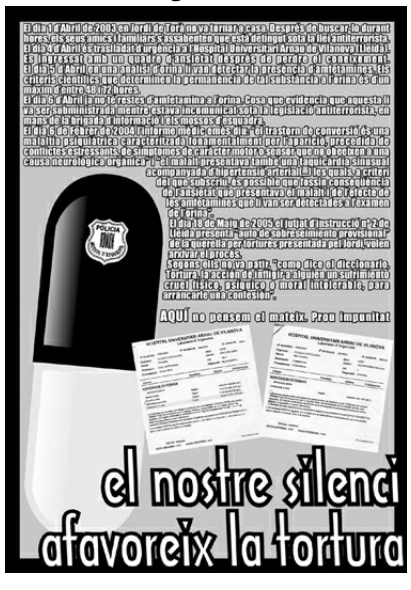

Esdeveniments després de l'assassinat de l'Isanta

Carta a la senyora Tura
Violència per a nosaltres
Plataforma per a la convivència
El pueblo, eterna alegria golpeada
Carta a Roser Farràs
Altres

/pàg 15-19

dossier A central

Transgènics, alimentació i alternatives de consum

Aquí estem de nou, treballant per fer realitat aquest projecte de denúncia i comunicació horitzontal.

Aquests darrers mesos han passat moltes coses al nostre voltant, greus esdeveniments que ens recorden la misèria de la societat actual. Ara i aquí veiem un nou tancament d'una empresa, fent-se visible una vegada més un moment en què el potencial crític de les classes treballadores segueix adormit. Ens deixem el cos per una merda de sou tot l'any i no som capaces encara (o ja no som capaces) de l'esforç per mobilitzar el rebuig a aquesta situació. L'explotació, malgrat tots els auguris postmoderns, persisteix. Paradoxes de la vida. Potser és al postmodernisme a qui li devem: no va aconseguir acabar amb l'explotació capitalista però si amb el seu moviment de rebuig.

Segueix l'explotació, s'enforteix l'especulació, s'actualitza la repressió. Els buròcrates d'aquí llancen una nova onada repressiva vers les persones crítiques. I per si fos poc els atacs ja no vénen només des de dalt, i recordem aquell vell lema: pau entre pobles, guerra entre classes. A Berga la fractura social és quasi un fet als carrers, i ens hauríem de preguntar quin paper hi juga cadascuna i quines confidències i condescendències trobem; potser més d'una s'estiraria dels cabells. Hi ha amistats perilloses. Conseqüència: que cadascuna en tregui la seva. El poble de Berga sap el que va succeir la passada tardor i la passada Patum, sap en quina versió confia i així es va demostrar en les manifestacions que van acabar a la porta del zoo dels mossos, aquella espècie d'animals, recordant les paraules de Joan Rigol, demòcrata i cristià, pronunciades al Parlament de Catalunya mentre el presidia. Els fets de Patum encara ens dolen. I ens subleven. Del que ha passat després i el paper de la Tura ja en parlem prou. Els funcionaris sempre s'han protegit mútuament i nosaltres...nosaltres així estem. A Manresa, policies i jutges prevariquen per tal de protegir especuladors, per si la llei no els protegeix ja prou (okupa i resisteix!). I d'aquesta manera, altres companys són greument represaliats per l'exercici de persones sense escrúpols. I tres quarts del mateix a Sallent, on la incompetència institucional i judicial es fa represàlia i les mines agonitzen, no sense reproduir-se els històrics episodis de dignitat obrera i violència patronal i estatal. Per tancar la quadratura, a la presó del Bages hi haurà lloc per qualsevol de nosaltres.

Tot plegat, delirant tragicomèdia de mentires necessàries. Definitivament, el sistema es comporta com un imbècil egoista pres de patologies incurables. El poder és un corredor de fons. Hauríem de tornar a recordar amb qui creu aquest poble i assenyalar a qui menteix: la necessària reforma democràtica vindrà del carrer o no vindrà.

Aquest mateix carrer que veu com segresten la cultura popular (a la Patum de Berga ja li preparen el cementiri, altrament dit museu). La festa, com el paisatge, tal com l'hem conegut s'acaba, amb la cautela i silenci amb que les seves ments solen dissenyar, entre les flames de la infàmia. La cantarella de sempre: el diner abans que el poble. I així l'especulació passeja triomfant per les seves noves autopistes, segones residències i maleïts eixos del Llobregat -fins i tot els seus noms es retorcen de cinisme-.

Malgrat tot , aquí estem i aquí estarem, no vagin a pensar que ja està tot fet.

Salut! I bons aliments!

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. *El Pèsol Negre* no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 30/08/05

En aquest *Pèsol Negre* han participat:
Marta, Pep i tu, M., Col·lectiu la lluna Negre, Cirne, Hiram Gascoine, Gbx, Barrikada, Milicianu, Plataforma per la convivència, zuma, turalparedón!, Fulanito, Karatepunk, Akgalavia, Boicot preventiu, H.A.T.E, La pantera negre, Els tenebres, Marcel·li Isach Boixader, Otro, Yoko ono, Faust, La Hija, Mineros, Balcebú, F i Secció Sindical CGT-correus Manresa, Milicianu.

Atenció: La premsa anarquista pot erradicar la ignorància i la submissió al poder.
Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Sumari

Pàgina 4 A LA TURA SE LI INDIGESTA EL SOPAR

Pàgina 5 LA MARXA-HOMENATGE ALS MAQUIS ARRIBA A L'ALT LLOBREGAT I EL CARDENER

Pàgina 7 UNA ALTRE AGRESSIÓ DELS PORTERS DE LA GENERAL

Pàgina 7 NOTÍCIES BREUS

Pàgina 7 L'AJUNTAMENT DE LA ROCA DEL VALLÉS CONTRA LA CULTURA POPULAR

Pàgina 9 MULTES PER CRITICAR SHARON A BARCELONA

Pàgina 9 UN MAÑO I UN BERGUEDÀ A LA CONTRACIMERA DEL G-8

Pàgina 10 PER COMUNICAR-TE AMB UNA PERSONA PRESA

PÀG 15-19 ESDEVENIMENTS DESPRÉS DE L'ASSASSINAT DE L'ISANTA
PÀG 15 SOBRE LA PLATAFORMA PER LA CONVIVÈNCIA
PÀG 16 CARTA A LA SENYORA TURA
PÀG 16 CARTA A ROSER FARRÀS
PÀG 17 CARTA OBERTA A ROSER FARRÀS
PÀG 18 VIOLÈNCIA PER A NOSALTRES
PÀG 19 EL PUEBLO, ETERNA ALEGRIA GOLPEADA

PÀG 22 DE LA MANCHESTER CATALANA AL SOHO BARCELONÈS PASSANT PEL FÒRUM DE LES CULTURES

PÀG 22 PRESONS, L'ALTERNATIVA FÀCIL DE LA LLEI

PÀG 23 RESSENYES I POESIA

PÀG 24 ENTREVISTA

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: alliberga@hotmail.com i ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@berguedallibertari.org *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció) **Na Bastardes** (centre social okupat): c/ Bastardes núm. 13, Manresa. *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Incendi prop de Navarcles

Cremat sobre cremat: incendis a la Catalunya Central

Navarcles, Agost 2005

Hiram gascoigne

N'hi ha que diuen que "llueve sobre mojado", però aquí podríem dir que "crema sobre cremat". Aquesta és la percepció que es té a l'Alt Llobregat i Cardener després que cada estiu les comarques més afectades pels incendis forestals (en superfície cremada, no per nombre d'incendis) sempre siguin les mateixes: el Bages, el Berguedà i el Solsonès. Aquest estiu, fins a finals de juliol, hi ha hagut tres grans incendis en aquesta regió, iniciats a Rocafort, Balsareny i Cardona, que en conjunt sumen més de 3000 hectàrees de superfície. A aquests cal sumar-hi, a més, la infinitat de petits incendis (Pont de Cabrianes, Avinyó, St.Vicenç de Castellet,...) que, encara que mediàticament no tenen interès (precisament per ser petits pel que fa a extensió i efectius utilitzats), en el seu conjunt representen unes 2000 hectàrees més. Si bé és cert que aquestes superfícies no tenen res a veure amb les cremades en els anys 1986 (el primer gran incendi al Bages), 1994 i 1998, és significatiu que després d'anys encara es cremin pràcticament els mateixos llocs. La qüestió no està, doncs, en les xifres, sinó en els fets.

En la qüestió de la prevenció, coordinació i extinció dels incendis de ben segur que es cometen errors, però no hi entenc gaire, així que en aquestes línies no celebraré la meva ignorància criticant, possiblement amb injustícia, a aquelles persones que lluiten contra el foc. Una altra cosa són els errors polítics de la classe governant que, tot i no tenir tampoc la menor idea sobre incendis forestals, pretenen convertir-se en el centre d'atenció. I no obstant això, no penso insultar o desacreditar a ningú inútilment sobre aquest tema, repetint les mateixes frases queixoses, però conformistes, de sempre ("els polítics no fan res" o "els bombers no hi eren quan tocava", i d'altres frases per l'estil que poden llegir-se o sentir-se als mitjans de comunicació quan els incendis són la notícia principal). No hi penso dedicar el temps, ni fer perdre el temps alxs lectorxs d'aquesta publicació llibertària.

El que tinc clar és que, i com mostren casos com el de la Catalunya Central, per molt que es millorin les mesures de prevenció, coordinació i extinció (i no en tinc cap dubte que es milloren) per part dels bombers, ADFs, agents rurals,..., els incendis continuaran produint-se, ja que les solucions i millores que es plantegen no van a l'arrel del problema (no són radicals), són simplement parcials que permeten a les classes dirigents, per una banda, mantenir l'*statu quo* donant la sensació que es fa alguna cosa i, de l'altra, autolegitimant-se davant el conjunt de la població. El fet indicatiu d'això és, com deia, que cremi sobre cremat.

El manteniment de les relacions de poder (entre persones i entre l'espècie humana i la natura) i l'autolegitimació d'aquest sistema es produeix a costa del territori: tant de les comunitats vegetals i animals (inclosa la humana) com dels seus respectius hàbitats. A curt termini, només és qüestió d'apagar incendis, esperar la regeneració dels boscos i les indemnitzacions als afectats, però a llarg termini les conseqüències poden ser desastroses. No vull entrar en un discurs catastrofista, però cal tenir en compte que el "control de la natura" per part de les persones és només un mite, com tantes vegades s'ha demostrat.

Aquesta visió del territori és pròpia de l'ètica de natura que gran part de la població d'aquest país té (tant els explotadors com els explotats). En la visió occidental es concep la natura (només cal llegir la Gènesi, en la Bíblia) com a recurs per a ús i benefici exclusiu de la humanitat. A aquesta visió s'hi ha d'afegir l'economicisme que ha introduït el capitalisme, pel qual el benefici ha de ser valoritzable políticament i econòmicament.

La manca de radicalitat pot veure's en com el discurs hegemònic desenvolupat pel complex format per les classes informativa, política i científica justifica els incendis forestals. Aquests se'ns venen de dues formes diferents, però complementàries. Per una banda, els incendis es justifiquen per mitjà de les condicions físiques. Les més comuns utilitzades per explicar els incendis a la Catalunya Central són la coincidència espacio-temporal d'altes temperatures, baixa humitat i sequera, vegetació amb una gran capacitat d'encendre's (piròfila), forts pendents i boscos extensos. Aquest any, sens dubte, el factor estrella és la sequera: en alguns diaris s'ha pogut llegir que si no fos per la sequera no hi hauria incendis, com si els altres estius no n'hi hagués hagut (encara que és cert que la d'aquest any és la pitjor en 60 anys). Però, el que realment està de moda és culpabilitzar al canvi climàtic: en alguns llibres de divulgació científica se'l responsabilitza sobradament; és cert que està succeint, però el canvi climàtic només té implicacions directes en les condicions climàtiques, que poden afavorir o no als incendis. No és que aquest discurs sigui fals, sinó que oculta o nega un dels factors principals dels incendis per mitjà d'una visió fatalista, a l'estil de: "si aquestes comarques són propenses als incendis forestals, que hi farem". D'aquí s'ha passat fàcilment a una visió mística, com va demostrar l'alcaldessa de Navarcles durant l'incendi de Rocafort (que també va afectar Navarcles) amb frases com: "s'ha aconseguit apagar el foc gràcies a que tots els navarclins hem resat a Sant Valentí [el patró del poble]".

La segona forma amb la que es justifiquen els incendis és a través de comportaments individuals o col·lectius, com ara fer una costellada (cas de l'incendi de Guadalajara), tirar una colilla des de la carretera (cas del de Cardona) o fumigar abelles (cas del de Rocafort). Des d'aquest punt de vista els incendis són el resultat de l'ús negligent dels espais forestals com a espais de lleure per part de la població urbana o bé com a espais que són atravessats per connectar espais urbans (carreteres i línies elèctriques). És clar que aquestes pràctiques poden causar o no incendis (voluntàriament o involuntàriament), però per mitjà de la seva criminalització s'aconsegueix tant fer recaure el conjunt de la responsabilitat en una persona com oferir al poder l'excusa perfecta per restringir i controlar l'accés de les persones en els boscos i, en un sentit purità, criminalitzar l'oci i el gaudí de la natura.

Aquest discurs, doncs, posa l'accent en les causes immediates de l'incendi, oblidant aquelles de fons. Conseqüentment la solució als incendis és la seva extinció, on la prevenció s'entén com a part del procés d'extinció; fixemnos sinó en el lema de la campanya de la Generalitat d'aquest estiu: "la millor manera d'apagar un incendi, és no encendre'l". La veneració de l'extinció, en aquest sentit, comporta una fe cega en la tècnica (contrafocs, cremes d'eixamplament, confinament,...) i en la tecnologia (avions, camions, programes de simulació,...). Aquesta fe es basa en el mite de què "la tecnologia ens salvarà", és a dir que tard o d'hora algun científic (els nous sacerdots) inventarà alguna cosa o desenvoluparà alguna tècnica per resoldre els problemes, en aquest cas els incendis. Aquesta fe cega es mostra, per exemple, en les declaracions dels GRAF (Grups de Recolzament d'Actuacions Forestals) dels Bombers de la Generalitat, en considerar els incendis de Balsareny i Cardona com a "incendis impossibles" (Regió 7, 25-7-05), ja que els simuladors matemàtics no van poder predir el seu comportament (velocitat de propagació, salts de focus secundaris,...).

Quina és doncs la causa de fons dels incendis forestals? On radiquen les solucions radicals? En la pròpia història recent dels boscos de Catalunya. El sistema capitalista, entre d'altres conseqüències, ha comportat l'abandó de la major part de les terres agrícoles d'aquesta regió. L'abandó s'ha traduït en la regeneració de les masses forestals, i actualment a Catalunya hi ha tanta superfície forestal com la que hi havia abans de la colonització romana; és a dir feia més de 2000 anys que no hi havia tant bosc. La diferència entre els

continúa a pàgina 4

ve de la pàgina 3

boscos de llavors i els d'ara rau en el seu desenvolupament: els boscos actuals tenen de mitjana uns 50 anys, de manera que estan deficientment estructurats internament: la major part dels exemplars tenen la mateixa edat, hi ha una gran abundància de sotabosc que competeix directament amb els arbres joves,... fets que afavoreixen la combustió massiva de les masses forestals.

L'abandó de les terres també s'ha traduït en una manca de gestió d'aquest territori. Per una banda, la visió economicista la rebutja perquè no en treu cap benefici econòmic a curt termini i, de l'altra, la visió ecologista la rebutja emparada en un laissez faire natural, que des de que existeix l'espècie humana aquest ja no existeix. Totes dues perspectives neguen que la natura interactuï amb la població humana, quan és ben cert que la major part de les urbanitzacions de cases aïllades es troben enmig dels boscos, que cada tardor els boscos del Berguedà s'omplen de boletaires, que els espais naturals protegits s'han convertit en un important destí turístic, que els domingueros fan costellades i arrossades,... Tot i que alhora les criminalitzen. Una contradicció en sí mateixa: com poden negar i criminalitzar alhora que la gent usi la natura?

Les panacees no existeixen, així que no proposaré cap solució immediata als incendis. Però sí que és necessària una gestió dels boscos, que impliqui analitzar el forest i els incendis des d'una nova perspectiva, abandonant la visió economicista, ecologista liberal, tecnològica i fatalista emparada en el capitalisme i el paternalisme de l'Estat. Mentrestant, les experiències llibertàries estan demostrant que, davant dels incendis forestals, tenen moltes coses a dir. Les iniciatives individuals i col·lectives de molts voluntaris (aportació de mitjans tècnics, coneixement del territori, ajuda als bombers, realització d'entrepans,...) desenvolupades al marge de l'administració estatal i de gran efectivitat (encara que no se'ls reconegui) o el fet que durant l'incendi de Rocafort-Talamanca-Navarcles, l'okupació rural de Ca n'Escaiola i el bosc circumdant no fos afectat justament perquè part de la seva activitat implica la gestió del bosc, són alguns exemples que s'haurien de tenir presents.

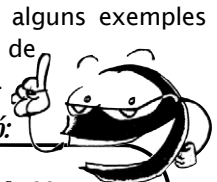

Per més informació:

Comunicado sobre el incendio de Guadalajara y los incendios, de Los Amigos de Ludd
http://www.alasbarricadas.org/info/article.php3\?id_article=1426

Abús de poder dels mossos d'esquadra a Manresa

Manresa, 09/08/2005

Zuma

El primer cap de setmana de juny, dos joves manresans sortien d'esmorzar a les 7h del matí del Bar Marcos (situat al carrer del Bruc, davant de l'escola Renaixença) després d'una nit de festa. A davant de l'escola hi havia un cotxe aparcat amb la porta del copilot oberta amb una noia que tenia mig cos a fora i que anava jugant amb una placa policial dirigint-se a ells.
Els dos joves li van demanar si havien fet alguna cosa perquè els ensenyés la placa i la dona es va fer enrere i va optar per amagar-la i dir que era de mentida.
Els dos nois li van dir tranquil·lament que què feien jugant amb una placa dels Mossos d'Esquadra, que si no en tenien prou amb el què havia passat a Berga que a sobre haguéssin de provocar així a la gent.
A dins del cotxe, a part de la noia hi havia tres persones més, i en aquell moment va sortir el conductor cridant: Que te pasa? te pasa algo? I seguidament va propinar tres cops de puny a la cara d'un dels nois (un a l'ull, un a la galta i un al nas del qual va començar a rajar sang abundantment). A darrera del cotxe en qüestió es trobava aparcat un altre cotxe del qual va sortir un individu que va córrer a separar el conductor del noi agredit. A continuació, els va dir als del cotxe que marxéssin (fent-los senyals, tot intentant que els agredits no ho veiéssin). Instants després, els va ensenyar una placa dels Mossos d'Esquadra i els va recomanar que anessin a l'hospital a fer un informe mèdic i a comissaria a interposar una denúncia. Però ell mateix, que havia presenciat els fets, es va negar a acompanyar-los.
Quan van anar a denúnciar-ho a la comissaria dels Mossos, l'agent que els prenia declaració, veient la gravetat dels fets, va fer cridar el sargent. Els dos nois havien apuntat la matrícula del cotxe i els Mossos la van comprovar dient que no corresponia a cap dels seus cotxes. Però s'havien "equivocat" a l'apuntar el número i quan van tornar a comprovar-ho amb el número correcte van desaparèixer sense dir res més.
A finals del mes de juny l'agredit va ser citat a declarar als jutjats pel tema de les lesions, però curiosament al jutjat no havia arribat la denúncia feta a la comissaria i va haver d'interposar una nova denúncia (aquest cop, als jutjats).
Aquests fets corroboren una vegada més que els abusos de poder per part de les forces policials no són mers casos puntuals, sinó que entren a l'ordre del nostre dia a dia. Demostren un corporativisme i un encobriment mutu entre els membres del Mossos d'Esquadra, cosa que els dóna una impunitat total vers els reiterats casos de prepotència policial. Normalment els jutjats també són còmplices d'aquest encobriment com ho demostra el cas arxivat per les tortures inflingides al jove de Torà. A veure què passarà amb aquest cas. Seguirem informant en el proper pèsol.
Si no donem resposta a aquests fets, es tornaran a repetir, i potser nosaltres serem els/les afectats/des!!!

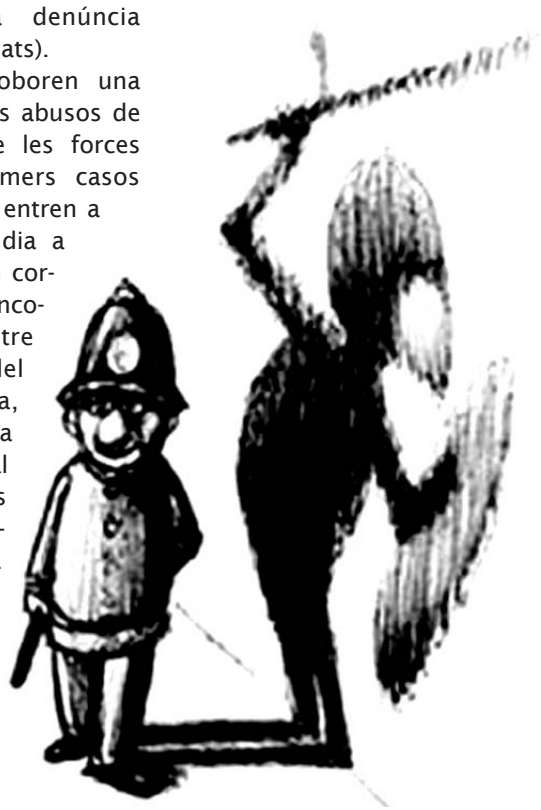

A la Tura se li indigesta el sopar

Manresa 09/08/2005

Turalparedon!

El dia 4 de juliol va sortir una notícia al Regió 7 que explicava que el dia següent la consellera Tura visitaria la ciutat de Manresa. La Montserrat Tura havia estat convidada per les "bellíssimes" persones de la Cambra de Comerç, per participar a un sopar-col·loqui al Restaurant del Club de Tennis Manresa. Tot i que hi havia poc temps per preparar-ho i que hi havia convocat un acte al mateix dia i hora, les actuacions i declaracions fetes per la Tura mereixien una resposta. Volíem mostrar la nostra ràbia i indignació en front els últims desallotjaments, les detencions en manifestacions, la manipulació en el cas de Berga, etc.

El dimarts 5 de juliol cap a les 22h del vespre, ens vam reunir una vintena de persones davant del restaurant. Gràcies a les poques mesures de seguretat (fet que no ens esperàvem) vam poder pujar fins el menjador on estava la Tura. La Montserrat no estava sola, sopava amb la crem de la crem: amb l'alcalde Valls, amb en Josep Huguet, amb el regidor Ramon Fontdevila, amb la gent de la Cambra, ... i unes quantes televisions. Ens vam quedar mitja hora amb una pancarta que recriminava les últimes actuacions de la Tura, tot cridant i expressant el rebuig a totes les responsables polítiques d'aquella sala. Durant l'acció només van aparèixer dos cotxes dels Mossos i vam poder marxar sense ser oficialment identificades.

No creiem que ni a la Tura ni a la resta de la púrria que hi havia en aquell sopar li fes cap gràcia la nostra presència. Però... algun cop també ens toca riure a nosaltres!

Pintada en solidaritat amb Na bastardes en perill de desallotjament

L'Ajuntament de Berga i la seva política cultural i de participació ciutadana

Berga, Agost 2005
Pep i Tu

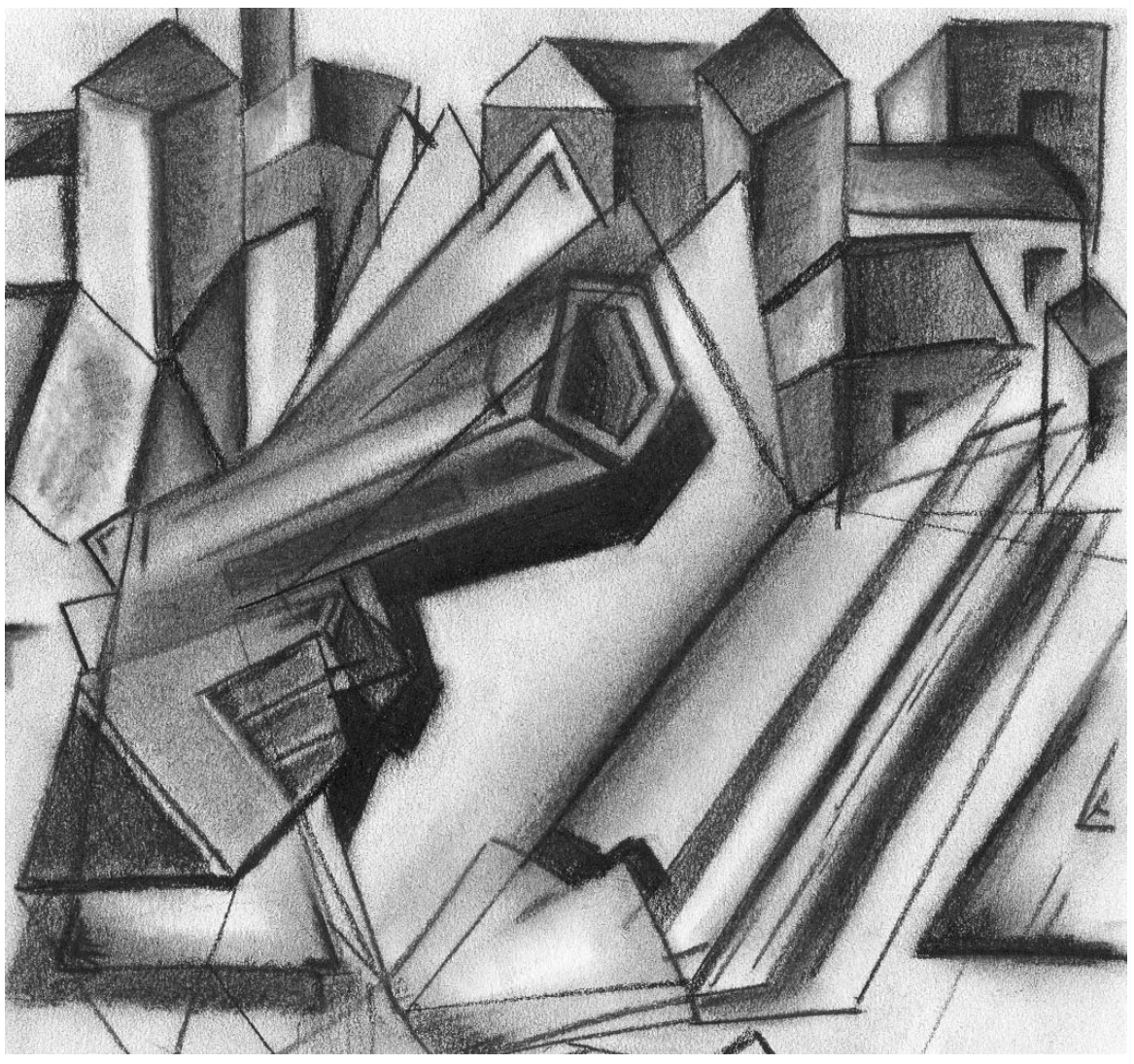

L'Ajuntament de Berga, com la majoria d'ajuntaments, mai ha tingut cap interès per la cultura més enllà de l'estríctament necessària per fer-se propaganda. Les úniques activitats, produccions i expressions culturals que ha potenciat i fins i tot subvencionat àmpliament han estat aquelles que poden ser considerades com propaganda política (explícitament o implícitament), aquelles expressions d'un malanomenat folklore i sobretot les que feien els seus amics, parents o algun altre berguedà il·lustre. Tot plegat la màxima expressió de la Catalunya rància. Durant la llarga tirania de CiU, en Farguell donava els diners per fer la cultura que ell volia de manera totalment arbitrària i sense que se sàpigues quan i què es donava, al marge de l'interès cultural o social que tingués l'actuació en qüestió. No tothom tenia els mateixos drets alhora de fer servir els pocs equipaments i infrastructures públiques de què disposa l'Ajuntament, les subvencions mai van ser clares ni responien a necessitats ni les despeses eren justificades, etc. Els de CiU sempre han estat uns cacics, fins aquí d'acord. Ara bé, amb l'entrada d'ERC a l'Ajuntament, primer de la mà de Badia (CiU) i més tard de Camps (PSC) es va fer molta propaganda de que les coses canviarien, ara es democratitzaria l'accés als recursos municipals, la gestió econòmica cultural seria transparent i el tracte amb les entitats seria igualitari, democràtic. El caciquisme s'havia d'acabar. I això ho garantia el Pla d'Acció Cultural que havia de culminar amb la creació de l'Institut Municipal de Cultura, la gran aposta de Josep Xoy (ERC). Doncs si algú es pensa que res ha canviat va molt i molt equivocat. Ni durant la legislatura en que manaven Badia i Xoy ni amb aquesta que manen Camps i Xoy (se suposa que ara ja haurien hagut de tenir temps d'acabar amb les males costums anteriors i desenvolupar la democratització de la gestió municipal). Obviament no ha canviat res, i si no ho ha fet ja és perquè no ha farà mai.

Pel que fa al foment de la participació ciutadana (darrera invenció de l'Ajuntament del PSC) és el colmo de la hipocresia. Ja que la poca activitat municipal en el terreny de la participació ciutadana va just encaminada a evitar-la, ometre-la, no escoltar-la i aixafar-la a tota costa. És a dir com sempre, però a sobre tenen el morro de parlar de la conveniència de la participació ciutadana quan no fan res més que evitar-la a tota costa.

Res no ha canviat. Fer plans d'acció cultural o plans per a la participació ciutadana és com fer una comissió d'investigació i només buscar allò que deia Lampedusa: "Cal que tot canvïi per tal que pugui seguir igual". La resta es cantarella política i només se la creu qui li convé creure-se-la pels interessos que hi té en joc, o bé aquell que és absolutament estúpid.

Tot això que explico ho faig amb coneixement de causa, amb més de vuit anys de tracte constant amb l'Ajuntament he pogut comprovar tot això i més. I és que clar, si vols fer ús d'una infrastructura pública, demanar un permís per fer alguna cosa al carrer..., has d'acabar parlant amb ells per força. Els col·lectius que tenim vocació autogestionària i d'autofinançament volem el mínim tracte amb l'Ajuntament però poc o molt n'has de tenir per fer segons quines activitats públiques. Doncs és esgotador, decepcionant i fins i tot repugnant. Durant anys i panys (al marge de qui governi) ens han posat pals a les rodes, tots els que han pogut i a tots els nivells, mentre la "cultura" rància o la domesticada o la d'aparador o la del folklore mal entès ha seguit gaudint de totes les avantatges. Un exemple per acabar: si vols fer ús d'un equipament públic (que paguem entre tots) un ciutadà o col·lectiu anònim haurà de fer una instància, possiblement no la responguin i si ho fan potser que la deixin o no, i si la deixen li ho diran a darrera hora i posant tants impediments tècnics i legals com puguin. Si això mateix o vol fer alguna altra entitat (Penya Boletaire, Àmbit de Recerques, Patum o alguna altra pocasoltada) no cal presentar res, amb una trucada a l'amic de torn tot va sobre rodes.

No hi ha res a fer, és definitiu. L'activitat social i cultural ha de ser efectivament autogestionada i per evitar els pals a les rodes dels politicutxus locals cal que es faci al marge de les seves lleis i normes, ja que només les fan servir quan volen i només les apliquen a qui volen, per tant cal ocupar el carrer perquè és nostre i no és d'ells. Cal fer la nostra activitat social i cultural al marge d'ells i si ho volen impedir que ens tanquin a tots, el conflicte el crearan ells perquè la cultura popular no pot ser aturada per quatre mamarratxos que viuen de la política o que són addictes al poder.

A PARTIR DE L'ASSASSINAT DEL COMPANY ISANTA

Més enllà del fàstic que ha fet l'actuació de tots els grups municipals, ja que el poc que han fet o han fet tard i forçats per la realitat social (presentar-se com acusació particular i la reprovació de la consellera Tura), ara es torna a veure el poc que els interessa l'associacionisme de la comarca i és que com va dir la seva amiga Tura és preocupant que existeixi teixit associatiu no depenent ni controlat per l'Ajuntament.

Des l'assassinat del nostre company s'han derivat diverses conseqüències. L'Ajuntament està desenvolupant normatives que mai ha tingut i que a la pràctica fan impossible la celebració de cap acte legal al carrer si no és que es compta amb la seva col·laboració, ja que amb les exigències municipals és econòmicament impossible fer res de les esmentades característiques. A la pràctica això que vol dir? Doncs que de fet, un cop superada la por que els va fer no tenir les normes desenvolupades (ja que han continuat fent el que feia CiU), por de què es depurin responsabilitats per la seva incompetència que va portar els tràgics resultats que tots sabem, por en definitiva de perdre el seient. Doncs bé, un cop superada aquesta por i desenvolupades les normatives municipals que calguin, podran seguir actuant com fins ara però amb la llei de la seva part. Podran prohibir, sense prohibir-ho explícitament, qualsevol acte al carrer que no els interessi que es faci. Les normatives són simples impediments econòmics a la lliure creació cultural i ells ho saben molt bé i ho fan servir conscientment.

Davant d'això cal seguir creant i fer tanta cultura i lluita social com sigui possible, legal o il·legalment, tant és. Si les lleis i les normes són simples instruments de coerció i d'impediment camuflat de la lliure associació i la lliure expressió, caldrà sens dubte desobeir i ensenyar a desobeir. Visca la desobediència! Fora polítics i fora la mediocritat dels berguedans il·lustres! Visca la llibertat!

La Marxa-Homenatge als Maquis arriba a l'Alt Llobregat i el Cardener

La marxa al Berguedà

Berga, Agost 2005
M.

Com cada any -i ja en fa vuit- la Marxa Homenatge als Maquis ha tornat al Berguedà la penúltima setmana de juliol. I cada any, des que va començar, la Marxa ha anat creixent i cada cop hi ha més gent, més col·lectius i més indrets implicats. Aquest any vam començar els actes al Berguedà amb una concentració a la carretera vella de Vilada, on els darrers anys havíem col·locat una placa en record i homenatge als tres de Vilada: Bertobillo, Puertas i Vilella, assassinats per la Guàrdia Civil el 1949. Cada any que havíem posat la placa, ens l'havien arrencada al cap de pocs dies i s'havia de reposar en la següent edició de la Marxa. Aquest any és el primer que no s'ha hagut de reposar la placa, ja que l'any passat en vam posar una de pedra, però així i tot en el seu moment la van recobrir de ciment i la vam haver de restaurar. Una bona mostra que hi ha gent que no li agrada que es recordi segons què. Els actes van continuar el mateix divendres al vespre a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, on es va passar el documental "Francisco Ponzan, el resistent oblidat", sobre el paper tan actiu i crucial d'aquest llibertari aragonès en la resistència francesa, al capdavant d'un grup on van participar, entre d'altres, el berguedà Josep Ester Borràs i tota la seva família.

L'endemà, dissabte, ens vam reunir a la llar natal de dos maquis llibertaris berguedans il·lustres: Marcel·lí Massana, al migdia, a Berga; i Ramon Vila Capdevila, a Peguera, on vam dinar i vam penjar una bandera llibertària a la roca, sobre la casa natal del guerriller. De nou a Berga, vam acabar la jornada a la plaça de la Ribera, on es va aconseguir organitzar un concert que va ser molt exitós, amb una gran afluència de gent i un ambient festiu i tranquil.

Concert de Manolito's Band a la plaça de la Ribera

Diumenge, una caminada popular per la vall de Pedret i el Mas de Santa Eugínia, i un dinar popular, van posar fi als actes d'enguany al Berguedà.

La marxa a Navarcles

Navarcles, Agost 2005
Hiram Gascoigne

En el marc de la VIII Marxa-Homenatge als Maquis, el passat 9 de juliol Cal Carrasclet va organitzar un acte dedicat a Ramon Vila Capdevila "Caracremada", considerat el darrer maqui català en mantenir-se actiu. L'acte va consistir en el passi del vídeo "Ramon Vila Capdevila: l'últim maqui català", d'una mitja hora de durada, seguit d'una xerrada-col·loqui dirigida per un historiador local especialitzat, entre d'altres temes, en la lluita anti-franquista, i finalment en un sopar a base de pa amb tomàquet i truita, formatge, croquetes,...

En la xerrada-col·loqui va contextualitzar-se la guerrilla anarquista, primer, en el si del moviment anarquista espanyol i, després, en el marc de la lluita anti-franquista i, a través de la Resistència francesa, amb la lluita contra el nazisme durant la Segona Guerra Mundial. A través de la interessant i didàctica xerrada duta a terme per l'historiador i les següents preguntes es va destacar sobretot:

- el compromís i l'esforç (físic i mental) personal d'en Caracremada amb el moviment obrer i anarquista al llarg de la seva vida
- les seves benintencionades accions guerrilleres, però alhora ingènues a nivell estratègic
- la manipulació informativa duta a terme pel règim franquista envers a la guerrilla, des de no atorgar-li espai en els mitjans de comunicació fins a presentar-los com a delinqüents

D'altra banda, actes com a aquests posen de manifest fins a quin punt les classes dirigents (tant del règim franquista com democràtic) han provocat l'oblit i la tergiversació de la història del moviment anarquista català i espanyol.

Per últim des de Cal Carrasclet valorem positivament l'assistència a l'acte (més de la que ens esperàvem), com de les intervencions fetes durant la xerrada. Això ens anima de cara a l'any que bé, i esperem poder tornar a organitzar un altre acte, en el que, per exemple, podria seguir-se els passos d'en Caracremada pel veí municipi de Calders o bé les passes d'una partida de guerrillers que va amagar-se a prop de Navarcles.

Xerrada al casal Carrasclet

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

CAFE-BAR
Caracas
CARRER DE LAS PIQUES, 17
MANRESA

Bar Porró
c/Major (Manresa)

Una altre agressió dels porters de la General

Berga, 10/08/2005
Fulanito

I és que per desgràcia, com ja saben els lectors del Pèsol i molts berguedans, aquests abusos comencen a ser habituals.

La matinada del passat 22 de juliol un jove berguedà de 19 anys després de ser insultat va rebre una brutal agressió. El noi es trobava amb dos amics a la Placeta situada a uns vint metres de la General, quan un porter d'aquesta discoteca se li va adreçar tot dient que havia trencat un vidre de la porta de l'establiment i que l'acompanyés. El noi nega que hagi trencat res, el segurata diu que està gravat al vídeo, el noi com que no ha trencat res insisteix en defensar la seva innocència. Aleshores el segurata li du que fa pudor a moro, aleshores el noi li diu que marxa perquè estant allà amb ell troba que potser sí que fa pudor. És aleshores després dels insults racistes i després que el noi no es callés que surt un altre segurata i es tira a sobre del nostre company i és apallissat de mala manera.

El resultat segons els informes mèdics és de traumatisme facial, a l'ull, al genoll, un queixal trencat, rascades i contusions generals, etcètera.

L'endemà el noi va denunciar l'agressió als Mossos d'Esquadra de Berga tot i que aquests, es van "descuidar" d'incloure-hi entre altres coses els insults racistes que va rebre el noi just abans de ser agredit.

Cal denunciar els abusos d'autoritat tant dels micos que depenen de l'Estat com la dels que depenen d'empreses privades com ara la discoteca La General, la qual és reincident en aquests actes violents.

L'ajuntament de la Roca en contra de la cultura popular

La Roca del Vallès, Agost 2005
Karatepunk

L'Ajuntament de La Roca, un dels més especuladors, més lladres, amb menys política social i cultural del Vallès Oriental, amb el camp de golf més gran i amb rec més il·legal, es dedica a no deixar els seus equipaments a una associació que porta més de 200 concerts de punk i hardcore fets sense cap incident, sense cap ànim de lucre i sense cap problema en uns equipaments que són de tothom.

Per part de la Internacional Karate Punk ens agradaria que aquest missatge arribés al major nombre de gent possible, és a dir, si voleu propagar-lo per tot arreu ens seria de gran ajuda, i al mateix temps, ens agradaria que féssiu arribar les vostres mostres de solidaritat amb nosaltres a l'Ajuntament de la Roca, en contra de la seva decisió de tancar la nau, ja sigui per carta o bé per correu electrònic. Aquí us passo la seva web:
http://www.laroca.org/ o l'e-mail: roca (at) laroca.org
UNA SALUTACIO KARATE-PUNK I GRACIES PER TOT, TORNAREM SEGUR!!!
http://personales.ya.com/espitregat/
http://usuarios.lycos.es/pepetmerda/

noticies breus

LA BERGUEDANA DE JAZZ ESTRENA PÀGINA WEB
www.bdejazz.net
Pep i tu (Berga)

Una de les entitats berguedanes més actives i amb un treball més seriós, la Berguedana de Jazz, estrena pàgina web. Tot i que encara està acabant-se d'elaborar ja pot ser visitada. Agrairàn els comentaris que pugueu fer a través del seu correu electrònic: laberguedanadejazz@hotmail.com

AIGUA
Gbx (Berga)

Ja fa vora un mes els habitants de Berga patim talls intermitents d'aigua. Sembla ser que els aqüífers dels que històricament es proveïa les llars de Berga estan esgotats i ja fa cosa d'un any bevem aigua del Canal Industrial, infraestructura del segle passat amb tots els seus problemes estructurals. Ja fa temps, per tant, que consumim aigües tèrboles quan plou una mica Llobregat amunt -és a la vista- fins que els filtres ja no poden més, llavors, tall. Entre tanta infraestructura salvatge que creix a les nostres contrades no estaria de més prioritzar urgentment aquesta necessitat primària. Mentrestant esperem que l'empresa responsable, Sorea, o l'Agència Catalana de l'Aigua, ens descomptin els danys causats a la propera tarifa.

La Montserrat Tura parla dels grups llibertaris
Hiram Gascoigne (Navarcles)

En una entrevista a la benvolguda (per uns) i malvolguda (per uns altres) consellera Tura (publicada al diari Avui, el diumenge 5 de juny), en relació als "incidents de Berga", aquesta va dedicar una calorosa referència al moviment anarquista: "Hi ha molts grups d'ideologia llibertària, antisistema, radical que creuen que aquest món és injust, jo també ho crec, però a mi no m'han demostrat que el seu món sigui millor." Cal felicitar-la per fer propaganda de l'anarquisme: Gràcies, sra. Tura!. Però m'agradaria dir-li que, no sé si per ignorància o per voluntat de tergiversar l'ideari llibertari (sinceramente, crec que per les dues alhora), no estic gens d'acord amb ella. En primer lloc, el món no és injust, bàsicament perquè el món no és cap subjecte i no pot ser el responsable de la injustícia. Són vostès, la classe que ostenten el poder, els responsables de l'opressió, l'explotació, la repressió,... En segon lloc, no crec en les injustícies, bàsicament per que la injustícia no és una qüestió de fe en la que s'hi pot creure o no; és un fet real que es perpetua o es combat. I, per últim, els grups llibertaris no han de demostrar cap món millor. L'anarquisme, a diferència de l'estatisme i el capitalisme, no té la voluntat de presentar un producte al qual les persones s'hi han d'amollar, sinó que està en un procés continu de formació d'acord amb la voluntat de les persones; és contrari a presentar una alternativa, però presenta eines per a la seva construcció. Espero, sra. Tura, que li hagi quedat clar.

Absolent els companys detinguts arrel dels fets del 12 d'Octubre de 2001

Els companys de Ponent detinguts el 12 d'octubre de 2001 han estat absolts. Visca
la resistència Anarquista!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

BAR Blanca
C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

CAMAGÜEY
bar menjars
BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES
C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Repressió als companys anarquistes italians

Manresa 30/07/2005

Akgalavia

Arrel de la intensificació de la onada repressiva sobre companys anarquistes italians, hem vist necessari realitzar un article explicant els motius pels quals es desencadena aquesta repressió, resumir en què han consistit cada un dels casos i descriure algunes de les mostres solidàries que hi ha hagut a Catalunya.

Ja portem uns anys que els anarquistes i altres sectors vinculats als moviments socials estem en el punt de mira de la policia i dels seus serveis d'investigació. La creació d'una secció especialitzada d'investigació per fer front a l'anomenat "terrorisme anarquista" a l'Europol no fa més que corroborar aquesta visió. Es vol criminalitzar i acabar sobretot amb algunes formes de lluita i d'organització que fan ús de l'acció directa com a forma d'oposar-se a l'ordre establert. La clara voluntat de dividir la dissidència entre bons i dolents, pacifistes i violents, incívics i tolerants és una estratègia que el què busca és aïllar i desestructurar els grups i persones que els fan nosa. De totes les perspectives d'entendre l'anarquisme, de totes les formes d'organitzar-se i d'actuar, l'insurreccionalisme és una de les formes més perseguides en aquest moment.

Diferents casos repressius contra l'anarquisme que hi ha hagut a Itàlia recentment:

El 1996 començà una operació policial ordenada pel procurador substitut de la República , Antonio Marini, en la qual hi havia imputades 54 persones acusades d'associació subversiva, banda armada, atemptats a infraestructures, atracaments, tinença il·lícita d'armes i explosius, participació en segrests i homicidis. 44 d'aquestes persones han sigut absoltes i les deu restants han estat condemnades a penes que van des dels 3 anys de presó a cadena perpètua.

Durant els mesos de juny i de juliol del 2004 es realitzen una sèrie de detencions al voltant del grup ecologista pisà de "Il Silvestre". 2 dels companys acaben sent posats en presó preventiva, la resta en arrest domiciliari i un últim optà per fugarse. El fiscal els acusa de formar part de les C.O.R. (Cèl·lules d'Ofensiva Revolucionària) i del delicte d'associació subversiva amb finalitats terroristes (art. 270 i 270 bis.). Després de passar-se varis mesos en presó preventiva els dos companys han sigut alliberats i el company fugat ha estat detingut el maig passat a Barcelona, trobant-se actualment a la presó de Soto del Real. Tots i totes estan a l'espera del judici que en principi s'ha de celebrar el desembre d'aquest any.

El més de juliol de 2004 també es desencadenà una nova operació policial a gran escala anomenada "Operació Cervantes" sobre companys anarco-insurreccionalistes que comportà més de 100 registres, 34 avisos de garantia (document notificador de l'obertura d'una investigació sobre la teva persona) i 4 detencions. Les 38 persones investigades són acusades també dels articles 270 i 270 bis.

A tot això hi podem afegir les últimes detencions del més de maig del 2005: 5 detencions i 25 registres a Lecce, 7 detencions i 50 registres a Cagliari, 5 detencions i 25 registres a Pescara, Viterbo, Roma, 7 detencions i 80 registres i el segrest de la pàgina web de la Cruz Negra Anarquista de Bologna.

Pel què fa aquí a Catalunya, també hi ha hagut diverses mostres de solidaritat amb els companys anarquistes italians. A més a més de la molt coneguda col·locació d'un artefacte explosiu a l'Institut de Cultura Italià i d'una acció contundent contra un concessionari de la Fiat, s'han anat realitzant diverses xerrades informatives sobre el tema, diverses concentracions i manifestacions. Una d'aquestes es realitzà el 25 de Juny, passat al barri de Gràcia de Barcelona que fou àmpliament controlada i finalment reprimida per la policia amb el resultat de 7 detencions (un dels quals s'ha hagut de passar prop d'un mes en presó preventiva) i varis ferits. Pretenen acabar amb tota forma de solidaritat, però no ho tindran tant fàcil.

Solidaritat activa amb els anarquistes presos!

Arxiven la querella per tortures del jove de Torà

Extret de indymedia Bcn

El 26 de Maig passat la jutgessa del jutjat nº2 de Lleida va arxivar la querella presentada per en Jordi Vilaseca contra els Mossos d'Esquadra.

Ja fa més de dos anys, l'1 d'Abril del 2003, en Jordi va ser detingut sota la Llei Antiterrorista. Tres dies després, va tenir que ser ingressat a l'UCI (a l'hospital) sense respondre a estímuls dolorosos i amb taquicàrdies.

Se li van realitzar anàlisis, i en un d'ells se li van detectar amfetamines a l'orina; això era el 5 d'Abril. Segons tots els estudis científics aquesta droga pot perdurar a l'orina un màxim de 72 hores, per tant, va ser introduïda al seu cos estant a comissaria.

Davant aquestes proves, es va presentar la corresponent denúncia per tortures. La querella avançava correctament, fins que al Setembre passat el jutge que portava el cas va ser substituït per la jutgessa, que només a fet que tancar la porta i permetre que es segueixi torturant a les comissaries.

Per aquest motiu s'ha engegat una campanya per impedir que es tanqui definitivament el procés judicial i per denunciar les tortures. El silenci afavoreix la tortura.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Multes per criticar Sharon a Barcelona

Manresa juliol 2005

Boicot preventiu

El dia del partit de bàsquet entre el Barça i el Maccabi de Tel Aviv, 10 de febrer de 2005, membres del moviment de solidaritat amb Palestina van repartir banderoles amb la bandera palestina i octavetes denunciant la política d'Ariel Sharon entre la gent que acudia al Palau Blaugrana de Barcelona. La Policia Nacional va retenir i identificar aquestes persones i els va prendre el material. Aquests fets, segons la Delegació del Govern, constitueixen una infracció administrativa greu, i ha sancionat amb una multa de 3.001 euros a cadascun dels activistes. La mateixa sanció ha estat imposada a un altre activista per mostrar una pancarta amb el lema "Stop the wall" (en referència al mur que aixeca Israel a Palestina, declarat il·legal pel Tribunal Internacional de la Haia) i a un altre que va saltar a la pista amb una bandera palestina i va interrompre el joc durant uns segons. En total, 18.000 euros en sancions.

El text de les banderoles feia referència a fets objectius i indiscutits (incompliments de resolucions de l'ONU, l'ocupació i colonització dels territoris, la sentència contra el mur del Tribunal de la Haia...) i no contenia cap difamació ni calúmnia, ni cap incitació o apologia de la violència. Per tant, no es podia considerar, com indica la Llei de l'esport, "un acto que incite, fomente o ayude a los comportamientos violentos, xenófobos, racistas o terroristas, o como un acto de manifiesto desprecio deportivo a los participantes en el espectáculo deportivo". A més, els fets denunciats a les banderoles han estat denunciats reiteradament pel Parlament Europeu i per l'Assemblea General de l'ONU, a part de nombroses ONG i altres organismes humanitaris. No consta que la Delegació del Govern també els hagi multat. No deixa de ser divertit que pretengui multar a qui demana que es compleixi la llei.

Les banderoles es van repartir abans del partit a fora del pavelló, al carrer. És a dir, es va impedir i es vol castigar el fet de repartir octavetes a l'espai públic, la qual cosa és una vulneració del dret a la llibertat d'expressió. Censura pura i dura. No sols no es va permetre l'exercici d'aquest dret fonamental, sinó que es pretén imposar una sanció per intentar exercir-lo.

L'argument de la Delegació és que criticar Sharon va provocar "una reacción de profundo rechazo por parte del público israelí". Si l'expressió de les idees estés condicionada pel fet que puguin molestar algú, seria impossible tota crítica i un debat lliure. Si recordar la situació en què es troba el poble palestí molesta algú, la solució no és silenciar-ho, sinó ajudar a canviar-la. A més, les octavetes estaven escrites en català, i resulta difícil entendre com el públic israelià va poder valorar-ne el redactat. Per tant, les "molèsties" dels seguidors israelians s'haurien d'atribuir més aviat a la simbologia de la bandera oficial de Palestina. Ara bé, si la bandera palestina pot ser un element a prohibir en un esdeveniment esportiu com una simbologia incitadora a la violència, per què no ho ha d'ésser també la israeliana? No consta que es fes un tracte paral·lel prohibint l'entrada al recinte de les banderes d'Israel.

Des que l'anomenada "Guerra contra el Terrorisme" ha normalitzat un clima repressiu i inquisitorial, qualsevol crítica a l'Estat d'Israel és automàticament criminalitzada. En aquest cas, la Delegació del Govern considera equivalent "una crítica a la política del líder israelí, Ariel Sharón" a "un acto que incite, fomente o ayude a los comportamientos violentos, xenófobos, racistas o terroristas".

Però no ens aturaran. Els equips i esportistes israelians haurien de ser boicotejats i exclosos de les competicions internacionals, com una mesura per obligar Israel a respectar els drets humans i la legislació internacional, de la mateixa manera que es va fer amb la Sud-àfrica de l'Apartheid. L'any que ve tornarem al Palau a donar la benvinguda al Maccabi.

Per més informació:
www.boicotpreventiu.org

Un maño i un Berguedà a la contra-cimera del G8

Berga, 30/08/2005

Barrikada

Arribàvem a Escòcia a finals de juny tot que la cimera no començava fins el dia 6 de juliol. Després de passar pels campament d'activistes de Glasgow i Edimburg (aquest últim preparat per l'estat controlat amb cameres de videovigilancia) decidim arribar-nos al campament d'Stirling, una ecoaldea construïda especialment per a l'ocasió per la xarxa Dissident. Una xarxa d'associacions antiautoritàries que representen la oposició escocesa a la cimera del G8.

Però abans, a la universitat d'Edimburg assistim a una assemblea anarquista on es posen les bases de les accions que es duràn a terme els dies de la cimera.

En aquesta hi participen unes 400 persones i després de varies hores de debat es decideix d'intentar bloquejar les carreteres i autopistes per evitar que els diferents delegats arribessin a on es feia la cimera.

La cimera es feia a Gleneagles, una petita ciutat custodiada per 10000 policies, 2000 soldats nord-americans i 8 km de tanca que impedien l'accés a la ciutat, a més els accessos per carretera eren tallats i la única estació de tren era presa militarment per la policia.

Davant de tot això es decidí que el més efectiu serien els bloquejos.

Ens desplacem a Stirling, allà ens trobem amb un campament de 5000 persones, totalment organitzat de baix cap a dalt on l'únic òrgan de decisió és l'assemblea. Dividits en diferents assemblees de barri fèiem portar les nostres opinions a l'assemblea general per delegats revocables en qualsevol moment. Allà es prenien les decisions que implicaven el conjunt del campament. Deixant els problemes de barri que els decidís les seves corresponents assemblees. Cada barri tenia un menjador popular que es portava col·lectivament.

El manteniment del campament i les feines també es feien de manera col·lectiva.

En resum un esbós de la societat en la que ens agradaria viure.

Allà es decidir continuar amb els bloquejos. Immediatament es formaren desenes de grups d'afinitat que discutien les seves accions a emprendre mentre que a l'assemblea general es discutien les accions que portaríem en comú.

Finalment es sortí la nit abans del dia 6 en 3 blocs d'unes 400 persones en direcció a la M9, a pocs quilometres del campament. Per altre banda s'esperava que la A9 fos tallada per diferents grups d'afinitat.

Després de diferents enfrontaments i moltes detencions s'aconseguí tallar la M9 per dos punts mentre que diferents grups d'afinitat anàven fent barricades entre aquests dos.

Bloquejàvem i ens amagàvem al bosc, vam repetir l'operació tantes vegades com vam poguer, mentre altres grups d'afinitat feien el mateix.

Els bloquejos solien consistir en barricades improvisades construïdes amb material de l'entorn, pedres, vallats per a vaques etc...

Finalment la M9 fou tallada tot el matí, però la A9 només es pogué bloquejar alguns minuts.

Quant ho vam considerar oportú ens vam retirar i un dels minibusos del Barri de Manchester (era el barri de la ecoaldea que controlava els transports) ens va acostar fins el campament.

I aquí s'acabà el primer dia de cimera, en vindrien més i també molt intensos.

En resum una experiència de lluita molt enriquidora que esperem poguer repetir.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Cannatura GROW SHOP
Articles pel cultiu. Interior i exterior. Llavors, càctus. Llibres, revistes, manuals. Paraferná. Roba i cosmètics de cànem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861 e.mail: decanna@mixmail.com

BAR ginesta
pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

PIZZA NYAM!!
c/ Plaça ciutat nº 4 Telef. 93 821 03 64
BERGA

Trencadis
Si vols passar una bona estona, Vine!
Plaça Pare Claret, 4 Tel. 938370752
08650 SALLENT

Per comunicar-te amb un persona presa

Manresa, Juliol 2005

H.A.T.E

EA l'Estat Espanyol existeixen legalment 4 formes de comunicar-se amb les persones preses: de forma escrita, oral, telefònica o especial.

Per comunicar oralment, i en cas de què siguis un familiar de la persona en qüestió, hauràs d'acreditar el teu parentesc mitjançant el llibre de família. Si ets la parella del pres, ho podràs fer a través d'un certificat de convivència que expedeix l'Ajuntament (utilitzant només un certificat d'empadronament pot ser que et posin traves). Si ets un amic de la persona presa serà el pres el què haurà de sol·licitar la visita oral mitjançant una instància al director en la què hi haurà de constar el teu nom complert i el teu DNI. Per saber si estàs acreditat per realitzar la visita i per concretar el dia i hora d'aquesta, hauràs de trucar a la presó. Normalment tan sols t'ofereixen un parell de dies per poder realitzar-la. En principi, les persones preses tenen dret a dues comunicacions orals per setmana de 20 minuts de durada, tot i que amb una mica de sort, es pot acumular el temps de les dues visites setmanals en una sola de 40 minuts. Poden arribar a comunicar-se juntes un màxim de 4 persones per visita. En cas de què arribis tard a una visita concertada, i en cas de què quedi lliure algun locutori en un dels següents torns, legalment podràs comunicar-te igualment amb la persona presa. Els presos classificats en tercer grau es poden comunicar tantes vegades com els hi permeti el seu horari de treball.

En principi la persona presa pot comunicar de forma escrita (mitjançant una carta) amb persones, organitzacions, institucions,... tantes vegades com vulgui, a no ser que tingui el correu intervingut. Aquesta intervenció ha d'estar motivada (per raons de seguretat, del bon ordre de l'establiment o de l'interès del tractament) i s'ha de notificar al pres, que si vol, pot interposar un recurs. En cas d'intervenció el pres només podrà enviar un màxim de dues cartes per setmana.

Si vols comunicar amb una persona presa has de saber que totes les cartes que s'envien i que es reben es recullen en un llibre de registres on hi constaran les teves dades personals. Ves amb compte amb el què escrius per què moltes vegades els carcellers llegeixen el contingut de les cartes. Has de saber també que si el pres amb el què et comuniques està considerat un pres FIES, el contingut de les teves cartes serà fotocopiat i arxivat. Les cartes que escrius poden ser retornades: a) si no estàs autoritzat a comunicar-te amb la persona presa b) si la carta sobrepassa el pes o el volum normal i/o indueix a sospita c) en cas de què dubtin de la identitat del remitent. Les cartes entre la persona presa i el seu advocat (qui porta la causa penitenciària del pres) només poden ser intervingudes per ordre del jutge.

Pel què fa a les comunicacions telefòniques has de saber que com a norma general no pots trucar directament a la presó per parlar amb la persona presa (només ho podrem fer en casos excepcionals i amb l'autorització del director). Els presos només poden trucar a les persones que els hi està permès en cas de què resideixin lluny de la presó o quan hagin de comunicar algun assumpte important a familiars, advocats o a altres persones (ingrés o canvi de presó,...). En cas de què el pres es trobi lluny del seu domicili, podrà substituir les comunicacions orals per les telefòniques, que en cap cas podran superar les 5 comunicacions per setmana. Les comunicacions telefòniques no poden sobrepassar els 5 minuts. L'import de la trucada va a càrrec de l'intern, a no ser que aquesta sigui per avisar a la família i a l'advocat de l'ingrés a la presó o del trasllat a una altra.

Les comunicacions especials han de ser sol·licitades per la persona presa mitjançant una instància dirigida al director de la presó. En principi, tots els presos (fins i tot els què estan en règim tancat) tenen dret a aquest tipus de comunicacions. En cas de què es vegi restringit aquest dret es pot recórrer davant del Jutjat de Vigilància penitenciari.

Hi ha tres tipus de comunicacions especials:

a) Intimes: es concedeixen com a mínim un cop al mes. Es realitzaran en locals habilitats i la seva duració no serà superior a 3 hores ni inferior a 1. Els familiars que realitzin aquesta comunicació no podran portar ni bosses, ni paquets, ni tampoc anar-hi amb fills menors. Les comunicacions íntimes es realitzen amb familiars o amb parelles de fet o de dret, exigint en aquest últim cas, una relació d'estabilitat de 6 mesos de duració.

b) Familiars: es concedeixen una vegada al més com a mínim i han de ser d'una durada de una a tres hores. Aquesta comunicació es permet a familiars i a amics íntims.

c) De convivència: es concedeixen una vegada al més. Son aquelles que es realitzen per què la persona presa es comuniqui amb la seva parella de fet i amb els seus fills de menys de 14 anys. La duració màxima de la comunicació serà de 6 hores.

Hem de saber també que les persones que realitzen algun tipus de comunicació especial poden ser sotmeses a un escorcoll amb nu integral sempre que hi hagin raons contrastades (no meres sospites) que facin pensar que poden ocultar al seu cos algun objecte o substància que pot causar dany a la salut o integritat física de les persones o que pot alterar la seguretat o convivència ordenada de l'establiment. En cas de què ens neguem a aquest tipus de registre, la nostra visita pot ser cancel·lada.

També hem de saber que per poder entrar paquets a la presó han de ser entregats personalment a les dependències d'aquesta. Les persones preses poden rebre un màxim de dos paquets al mes; un en cas de què estiguin en règim tancat. Per al còmput d'aquests límits no es tindran en compte llibres, revistes, roba o diaris. Els paquets poden tenir un pes màxim de 5 kgs. Quan es porti un paquet per entrar-lo a la presó, l'obrirà un funcionari que serà el què decidirà quines coses poden entrar i quines no, sempre en presència del destinatari. Únicament es podrà denegar l'entrada d'un paquet quan aquest pugui posar en perill la seguretat interna de la presó. Tot i així, a la pràctica l'entrada o no entrada d'un determinat objecte és totalment aleatòria depenent de l'humor del funcionari de torn.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

DISTRI DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

C./ Pinsania s/n. Berga

TRANGENICS, ALIMENTACIÓ I ALTERNATIVES DE CONSUM

TRANSGÈNICS O ORGANISMES MODIFICATS GENÈTICAMENT (OMG)

Històricament l'ésser humà i, principalment les femelles de l'espècie, van buscar una alternativa a la caça i la recol·lecció que es practicava als assentaments homínids d'origen. Eren emigrants de les seves terres d'origen i calia adaptar-se a la nova climatologia i característiques dels entorns dels quals eren immigrants. Naixia l'agricultura i, per conseqüència, el sedentarisme.

Els segles i milenis d'experiència van transformar aquelles primeres experimentacions i proves en busca d'una productivitat òptima a base d'empelts, mètodes de cultiu, encreuaments i fertilitzants naturals van portar-nos a les nostres varietats actuals de fruits, cereals, verdures, llegums, etc...

Durant el segle XIX i, sobretot, el XX l'agricultura va passar de ser l'economia bàsica de tota la humanitat a ser un esglaó més de l'economia productiva. El món (realment el món occidental o 1er mon) es va dividir en industrial - o tecnològicament avançat - i rural. Les arrels de l'homínid sobre la terra es van trencar.

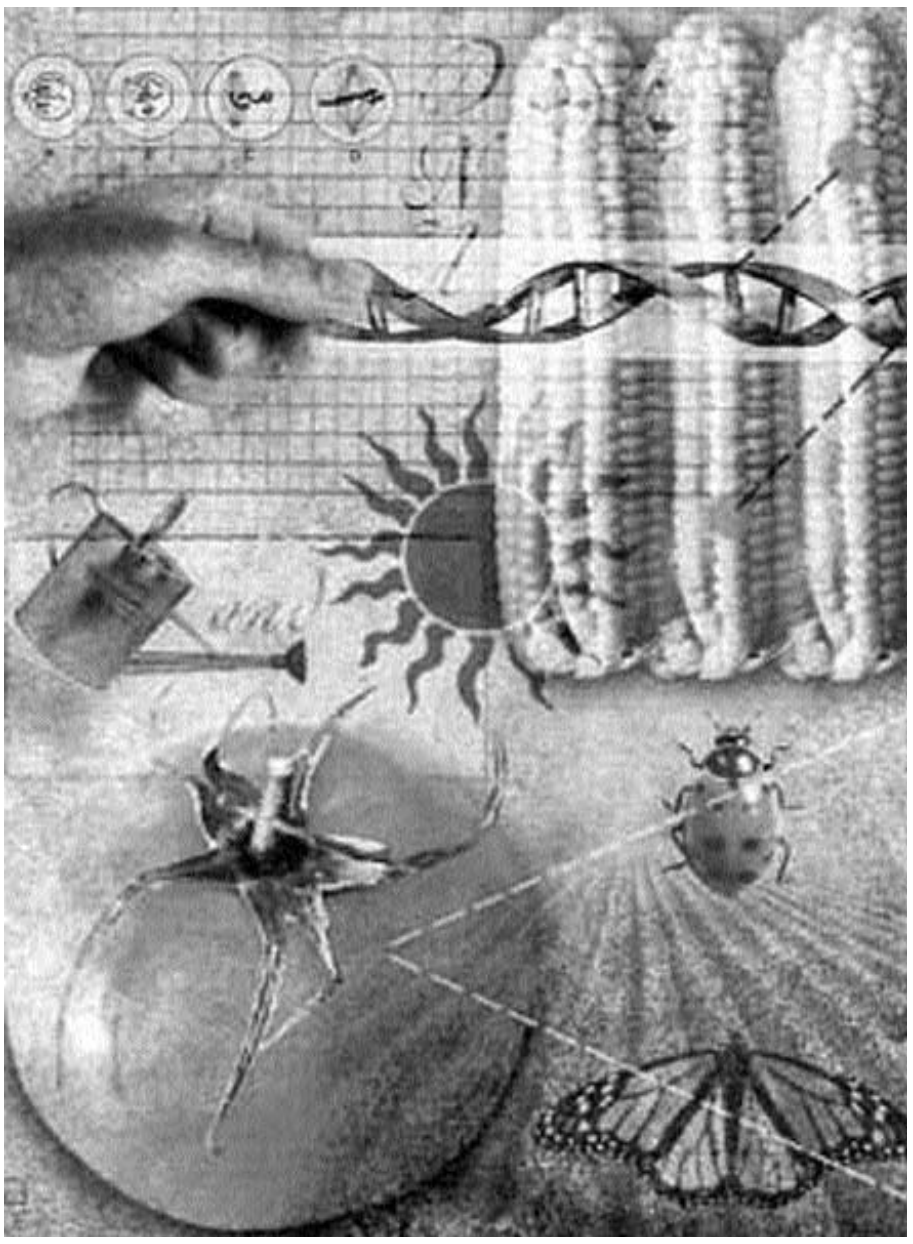

Tot i així, la nostra necessitat d'aliments per sobreviure i - sobretot - per ser productius van portar a capgirar la mirada dels grans capitalistes cap a la segona meitat del segle XX a intervenir directament en l'industria de l'alimentació humana. Més que res, perquè també era una forma més de treure'n profit econòmic. Tenien que extreure de l'explotació dels seus congèneres "inferiors" el màxim profit i, si per això havien de controlar l'alimentació de tothom, millor. Mes beneficis.

Actualment quasi han arribat a la perfecció. Poden arribar a controlar la producció des de l'inici; venen llavors orgànicament modificades que, un cop plantades, necessiten de plaguicides, adobs, herbicides i maquinaria específiques per aquella varietat. No cal dir que la mateixa empresa que subministra les llavors també subministra els adobs i plaguicides necessaris ja que, sinó, les llavors no tenen el rendiment assegurat. Si sumem això a que algunes d'aquestes llavors son estèrils (l'any següent les llavors no donen fruit) augmenten la dependència del pagès envers a les companyies que les desenvolupen. Es a dir, l'esforç mil·lenari de treballar la terra i esperar que aquesta doni fruit es prostituït envers al benefici econòmic i l'ambició humanes.

Una altre qüestió és la seguretat de la modificació genètica dels aliments. Si tradicionalment la millora de la producció es basava en els mètodes descrits a'inici i, al passar dels anys i generacions humanes s'han obtingut beneficis (gratuïts i per a tota La humanitat) sempre han sigut amb la complicitat de la natura. Sense la mare terra la raça humana mai hauria pogut existir. Però Phil Àngel, director de comunicacions de MONTSANTO va dir al 2001: "Montsanto no ha de ser qui garantitzi la seguretat del menjar biotecnológic - el mateix que ells produeixen -. El nostre interès és vendre el màxim possible" i "aquests cultius i aquestes tecnologies han sigut més àmpliament provades que qualsevol altre producte alimentari fabricat amb anterioritat". Realment si l'experiència humana desenvolupada durant més de 30000 anys els sembla poc fiable, que hem de pensar de productes desenvolupats i provats en tan sols un decenni de la nostra història.

Si sabem que la introducció de modificacions en la cadena d'ADN encara no és fiable i sabent que les diferenciés genètiques entre - per exemple - un home i una mosca son mínimes, qualsevol experimentació no obté resultats evidents fins que no hi passin unes generacions i la modificació s'assimili per l'organisme modificat i, sobretot, d'aquells que els consumeixen. Així, llavors resistents a plagues determinades al incloure-hi el plaguicida dins d'el mateix ADN, provoquen que els insectes s'auto-inmunitzin per adaptació al medi, ja que l'alliberament del plaguicida es constant durant tota la vida de la planta. Son fets reals i registrats en els últims anys.

Tanmateix l'experimentació amb els transgènics no es realitza (encara) en condicions realment segures, és a dir, quan introdueixen modificacions en les cadenes d'ADN en el germen d'una planta, aquesta creix i desenvolupa aportacions pròpies als canvis soferts. La següent generació pot portar el canvi desitjat o no, però el que és cert és que té l'ADN alterat i el seu comportament pot variar de generació en generació fins que s'estabilitzi. Estan jugant amb éssers vius que porten milenis o milions d'anys d'evolució i canvis; la manipulació els desestabilitza i el seu comportament es imperdible.

Realment estem segurs que saben lo que es fan?. Jo personalment no ho crec

SEGURETAT ALIMENTARIA?

Si així està el panorama, ¿realment estem segurs quan comprem -sobretot a les grans superfícies- els pebrots, tomàquets, blat per amanides, sopes de sobre, puré de patates, cervesa, gelats... que -alguns, no tots- contenen farina de fava de soja, estabilitzants, fertilitzants, malta, gens d'altres espècies...?, al menys els fumadors saben que s'empassen verí directe (alguns tan sols perquè els ho diuen directament als paquets, que hi farem!) I AQUEST FET TAN SOLS ES AIXÍ DEGUT A LES QUERELLES JUDICIALS QUE HAN PATIT LES COMPANYIES! Si no ho fos, el tabac seria un producte més, com ho son les armes de foc als EUA..

Si no hi seguretat en els efectes a curt o llarg plaç sobre l'organisme humà i dels nostres fills, si tan es preocupen per la nostre salut... ¿PER QUÈ S'EMBOLIQUEN TANT PER NO DONAR A LA GENT L'INFORMACIÓ NECESÀRIA PER PODER ESCOLLIR ENTRE CONSUMIR O NÓ PRODUCTES OMG O AMB INGREDIENTS QUE HO SIGUIN?

"El cultivo de variedades modificadas geneticamente no tiene por que ser menos seguro que el de las variedades obtenidas mediante métodos genéticos tradiciolnales y puede ser menos dañino para la salud humana, la sanidad animal o el medioambiente que éstas cuando las modificaciones genéticas, tratan de disminuir el ataque de determinadas plagas o enfermedades, con la consiguiente disminución de los productos fitosanitarios." Reial Decret 1697/2003, del 12 de desembre, (BOR 27/12/03) pel que es crea la Comisión Nacional de Biovigilancia.

Sembla una broma. Per un costat les normes de comercialització i les lleis que afecten a un producte son realment estrictes, siguis un petit productor o un latifundista (i no diguem les varietats ecològiques), però, en quan es tracta de productes transgénics, tot es tolerància "vigilada". Vegem el cas del blat BT, es a dir, modificat genèticament amb la toxina Bacillus Thuringiensis. Aquest blat produeix per si mateix aquesta toxina beneficiosa per controlar plagues que afecten directament al blat i, així estalviar el plaguicida. Tot aniria bé si no fos per que aquesta toxina no es deixa de produir i alliberar a la natura d'una forma incontrolada i, els mateixos insectes que provoquen les plagues ho estan assimilant. Conclusió, en menys de deu anys es creu que la toxina BT serà inservible i un dels plaguicides mes assequibles i poc tòxics del mercat no serà efectiu.

Els efectes de les modificacions genètiques estan afectant directament algunes espècies de papallones, batracis (granotes sobretot) i altres espècies vegetals. Una conseqüència evident que tindria que fer pensar a qualsevol pagès i/o consumidor.

Un altre aspecte es el de la contaminació de les varietats locals: març de 2001, MONTSANTO va guanyar un judici contra un agricultor (P. Shmeiser) al demostrar-se que les seves llavors de colza (recollides en la collita tradicional) tenien propietats de la variant transgénica de la seva "marca" conreades al camp del costat. L'agricultor va pagar tots els costos del procés judicial i, a més, va haver de donar tots els beneficis de la seva collita a la multinacional. A Mèxic, el país originari del panís o "blat de moro" es va prohibir el cultiu transgénic del mateix l'any 1998, però actualment - i dins de la guerra de baixa intensitat contra la Rebel·lió Zapatista - els partidaris del govern reben llavors OMG i els fertilitzants corresponents juntament amb subvencions econòmiques. Els Zapatistes tenen molt clar la seva autogestió en quant el panís (aliment bàsic pels habitants de tot centreamérica i sudamérica), guarden un arxiu de les cinc varietats ancestrals i cada any reserven una desena part de la collita com a llavor de l'any següent. Durant l'any 2003 es va confirmar la contaminació genètica del panís donant resultats sorprenents en la seva extensió. S'han confirmat casos de contaminació genètica en el cotó de Grècia, la soja a Itàlia, i la papaia a Hawaii.

Algunes xifres:

MONTSANTO té el 80% del mercat de les plantes transgèniques. **AVENTIS** en té el 7%, **SIGENTA (NOVARTIS)** el 5% i **DUPONT** el 3%. totes elles produeixen el 60% dels plaguicides i el 23% de les llavors comercials (no omg).

Als estats units hi havien plantades l'any 2003 42.8 milions d'hectàrees de plantes transgéniques, un 63 % del total mundial. El segueixen argentina amb 13,9 milions d'hectàrees (21% del total mundial) i Canadà amb 4,4 milions d'hectàrees (6% mundial).

espanya va ser l'únic país de la unió europea que tenia trangenics entre els seus cultius l'any 2003. hi havien 32000 hectàrees de blat bt. després de les resolucions del parlament europeu, alemanya va sembrar una petita superfície. dins d'Europa, Romania te 70000 hectàrees de soja transgènica i Bulgària tenia uns quants milers d'hectàrees de blat bt.

aquestes dades son antigues. segons la isaaa (servei internacional per a l'adquisició d'aplicacions agrobiotecnológiques) l'àrea mundial de cultius trangénics es va multiplicar per 40 des de 1996 i preveu que d'aquí a 8 anys 10 milions d'agricultors sembraran més de 100 milions d'hectàrees.

l'any 2005 el volum de negoci serà com a mínim de 5000 milions de dòlars.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL EL CAU
RONDA MORETA Nº57
08600, BERGA

la mafalda
-llibreria
-diaris
-papereria
BERGA

LA FONT DEL BALÇ
CAFÈ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

I... AL NOSTRE PAÍS?

El Govern de la Generalitat vol impulsar un decret de coexistència de les diferents varietats de cultius (ecològica, convencional, integrada i amb OMG) que, a més de crear organismes de control , seguiment i estudi de les varietats amb OMG, determina les normes de convivència dels mateixos per "assegurar" les opcions del pagès. Literalment l'apartat 7 de l'article 2on diu així:

"Coexistència: és la capacitat dels agricultors per triar lliurament la utilització d'organismes genèticament modificats, sistemes d'agricultura ecològica, convencional o integrada, amb el respecte dels deures i de les obligacions generades per a cada tipus d'explotació, possibilitant la convivència de les diferents explotacions."

Tanmateix els principis generals deixen molt que desitjar...

"Article 5. Principis generals.

Els principis que han de complir les explotacions agrícoles i pecuàries per a la coexistència definida a l'article anterior són:

A) Transparència i cooperació entre els implicats, en l'establiment de les mesures més adequades de coexistència basades en criteris estrictament científics.

B) Les mesures han de ser eficients, rendibles i proporcionades respecte dels llindars de tolerància en l'etiquetatge recollits en la reglamentació comunitària.

C) Les mesures s'han de basar en mètodes de gestió i pràctiques de separació ja existents, així com en l'experiència agrícola disponible sobre les pràctiques de producció de llavors.

D) Les mesures s'hauran de prendre en primer lloc a cada explotació, i posteriorment aconseguir la coordinació entre explotacions veïnes.

E) Les estratègies de coexistència han de garantir un equilibri equitatiu entre els interessos dels agricultors de tots els tipus de producció. Com a regla general, han de ser els agricultors que introdueixin un nou tipus de producció en una zona determinada, els qui prenguin les mesures necessàries per limitar el flux pol·linic.

F) Així mateix, les persones físiques i jurídiques que vulguin cultivar en les terres de les seves explotacions, organismes genèticament modificats, ho han de comunicar amb caràcter previ als titulars d'explotacions amb parcel·les colindants i al Departament competent en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca.

G) Les responsabilitats en cas de conflictes que poden esdevenir pel fet de produir-se barreges que obliguin a etiquetar una producció com a genèticament modificada per superar els llindars de tolerància establerts, i que porti a la pràctica una pèrdua de qualitat del producte i una disminució en el preu percebut en el mercat, s'hauran de resoldre d'acord amb la normativa corresponent."

Així es deixa en mans de la legislació comunitària i de la bona voluntat dels agricultors el cultivar amb OMG o no. Es a dir, si un empresari agricultor ho vol fer només cal que ho digui als seus veïns (productors ecològics o tradicionals) i al departament de la Generalitat corresponent... i si passa alguna cosa, la legislació comunitària dirà l'ultima paraula. Si vols cultivar productes ecològics i et contaminen les collites, tranquil, en tres o quatre anys et diran que la culpa es del veí i que canviïs de mètode o busquis un altre lloc. Mentrestan els teus productes ja no es poden catalogar d'ecològics.

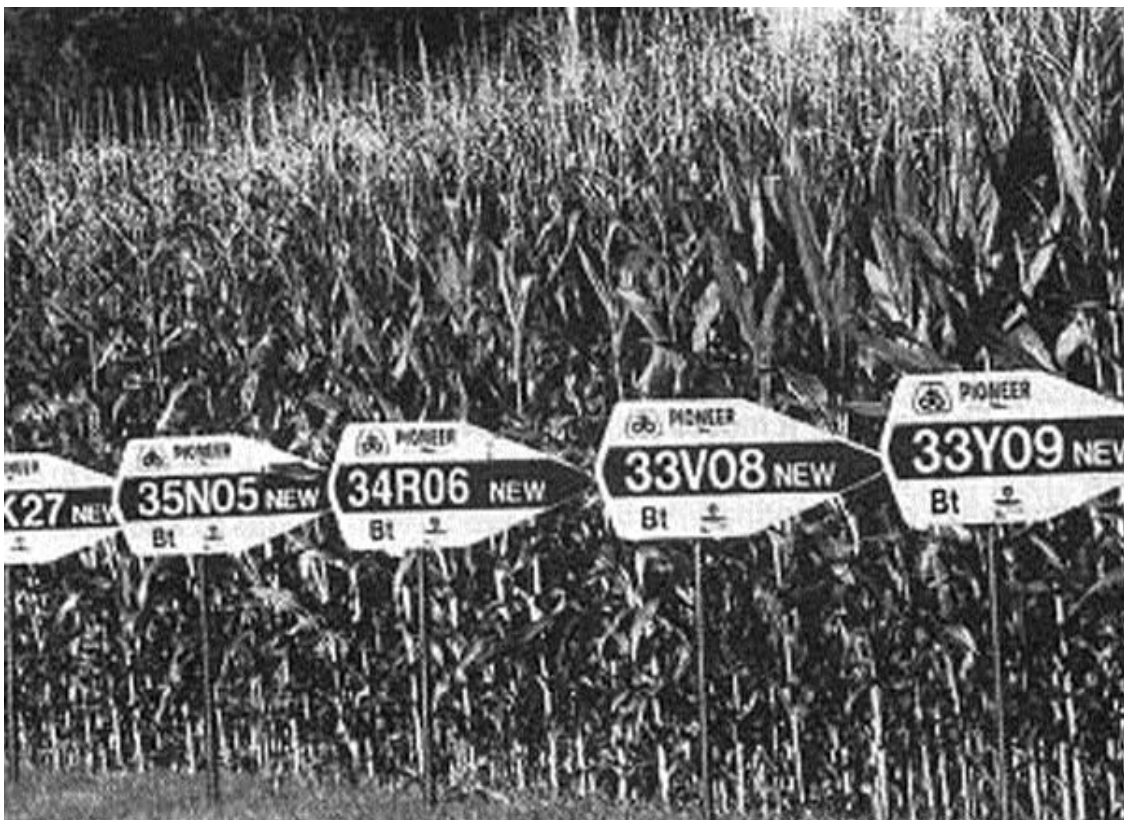

El decret continua establint una sèrie de paràmetres en quant a les distàncies entre les varietats de cultius i obligant als agricultors d'OMG a plantar franges de la mateixa varietat però no OMG. Es una mica surrealista ja que també demana que es faci la sembra de forma que no coincideixi amb la floració del cultiu tradicional i així no es polinitzi amb polen OMG. Per tant si la floració es en el més d'abril, els OMG ho tindran de fer el mes de maig...PER DECRET!, i si, per exemple, un camp fa 300 metros d'ample, plantant 15 metros a cada banda de varietat no trangénica (es un suposar), el vent ja no portarà el polen OMG mes enllà de la "franja de seguretat".

Tot aquest negoci ens el presenten com "un benefici per la humanitat". Si fem cas de les campanyes publicitàries de MONTSANTO - una de les principals productores de OMG del mon) amb frases com: "preocupar-se per la fam de les generacions futures no els alimentarà. La biotecnologia aplicada als aliments, sí que ho farà" o "retardar l'acceptació dels OMG es un luxe que el nostre món famolenc no pot permetre's" donen veritables raons a les mentides. Si el capitalisme i l'explotació humana han portat al món a l'estat actual... si ha generat la fam i la misèria... si el tercer i quart món passen fam i necessiten "consumir" menjar per a sobreviure... l'aliment i l'aigua els hi VENEM nosaltres, ELS AMOS DEL MÓN.

Si alguna persona amb un mínim de raonament no ho veu així que pregunti a l'Organització Mundial de la Salut (organisme "teòric" de la ONU) que passa amb els medicaments bàsics contra la malària, la SIDA i/o simplement, contra la disenteria i diarrea per el tercer món. El capitalisme no és cap ONG.

El estat actual de el medi ambient determina que només hi ha un camí segur per produir els productes de la nostra alimentació, i aquest -de moment- no passa per la manipulació genètica y encara més, en seguir empestant la terra amb productes químics que la esgoten i la fan cada cop més improductiva.

Aquest dossier ha sigut elaborat sobre la base agrària, la base de tot. Els animals que es crien en granges ja fa temps que se'ls modifica el seu procés de creixement, se'ls omple'n d'antibiòtics - que creen resistència als mateixos en els humans -, se'ls infla d'hormones - actualment hi ha alguns nois amb més pits que algunes noies -, i no parlem del tema de les vaques boges... aquest es l'últim tema en el que vull incidir. El pinso donat als animals de producció massiva conté transgènics, medicaments, productes engreixants i un llarg etc.

Jo menjo carn (no gaire) però sempre busco la màxima garantia de que l'animal és - com a mínim - de corral o de pastura, no hagi ingerit més - o gens- medicaments que els necessaris per a una vida "normal" (entenc normal com a la d'un animal destinat al consum humà i que compleix el seu cicle vital amb condicions naturals). Ja sé que hi ha han moltissimes raons per deixar de consumir carn de cadàvers, però jo - i particularment jo - hem considero omnivor.

ALTERNATIVES DE PRODUCCIÓ I CONSUM

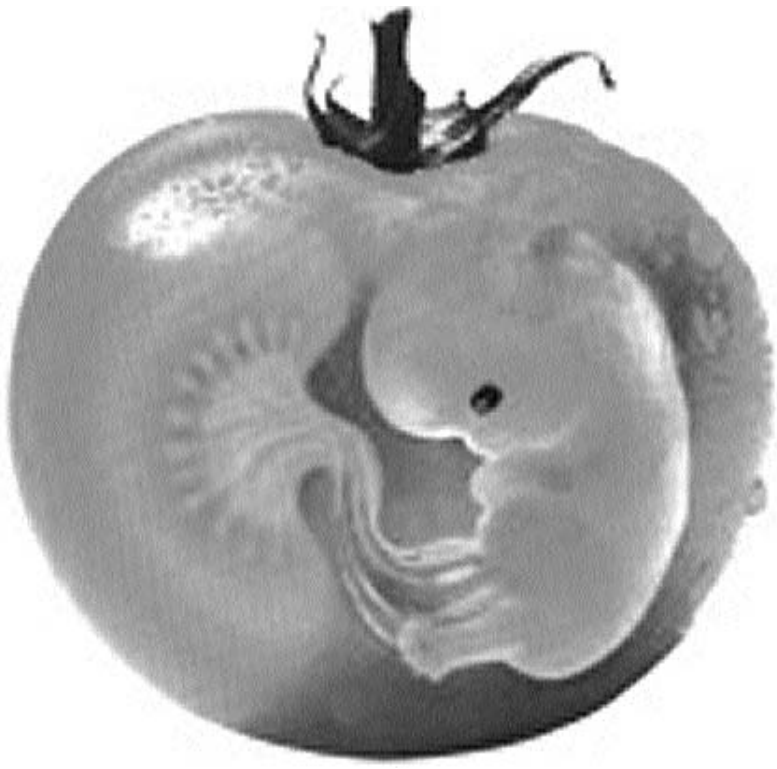

Realment l'últim reducte que queda per a una alimentació sana es l'agricultura ecològica i, com veiem, se la volen carregar. Però encara queden grups de resistència que han adoptat una forma de lluita i consum totalment viable dins els nostres "paràmetres" i "necessitats" socials. Són les Cooperatives de Consum Ecològic i Responsable.

Aquestes cooperatives són col·lectius de persones que, en forma d'unitats de consum, s'autoorganitzen de forma assemblària i s'autogestionen assumint totes les feines necessàries per tal d'assumir las tasques referents als distribuïdors i detallistes, arribant a ser els consumidors finals dels productes obtinguts. També formen part com a membres actius alguns agricultors ecològics, així tanquen el cercle de forma complerta.

L'objectiu es posar en contacte directe el productor amb el consumidor final. Els productes de consum han de complir amb les normes establertes per el Consell Català de la Producció Agrària Ecològica (CCPAE) en quan als productes agropecuaris i de Comerç Just en els productes importats. També (com no) compleixen amb la normativa legal de les cooperatives d'autoconsum vigent en l'estat espanyol. També s'intenta consumir productes dels productors locals preferentment (estalviant així el màxim de despeses de transport i de magatzem) i consumint productes de temporada.

El resultat es que el productor rep un benefici real i directe i el consumidor-soci un preu "normal" per a productes amb garanties de ser ecològics. El soci normalment paga una quota per a les despeses del local on es desenvolupa l'activitat, participa activament en el manteniment i la distribució per mitjà de torns establerts equitativament entre els socis o unitats de consum. El preu de adquisició al productor sol tenir un petit increment per part de la cooperativa i els fons així recaptats es destinen a activitats relacionades amb l'ecologisme i l'agroecologisme i el foment del consum responsable front l'agroindústria. Així i tot el preu dels productes no supera -fins hi tot és inferior de vegades- el preu normal de mercat.

Solen ser cooperatives de petites dimensions (entre 25 i 50 unitats de consum) ja que un creixement desmesurat provocaria problemes d'infrastructura i d'adquisició dels productes degut a la poca implantació de l'agroecologisme de forma comercial. Sempre és millor moltes organitzacions petites i distribuïdes uniformement i no grans cooperatives de consum que realment acaben desvinculant i desvirtuant el factor humà i de comunicació i control de l'activitat.

Actualment hi ha coordinadores com EcoConsum que posen en comunicació les cooperatives -o grups de consum- per tal d'intercanviar experiències, donar sortida a possibles petits excedents dels productors i donar una veu i representació davant dels organismes pertinents.

En els darrers dies el posicionament (amb ambigüitats) del CCPAE davant el decret de coexistència està provocant discrepàncies entre les cooperatives, els grups ecologistes i els ecoproductors i el CCPAE. Esperem que arribin a un acord de posicionament comú enfront als transgénics. Tots ells tenen clar que el seu futur depèn de la permisivitat del cultiu d'OMG's. Si aquest últims guanyen serà molt difícil la seguretat i la viabilitat dels productes ecològics ancestrals.

L'ésser humà pot perdre una batalla molt important i un graó més de llibertat. Les conseqüències podrien ser desastroses per a la vida humana i salvatge del nostre mon, no ens la podem jugar. Hem de dir i actuar de forma clara i contundent contra una indústria que, com tot el capitalisme, només pensa en els beneficis econòmics sense tenir en conte l'entorn mediambiental i el futur de la nostra Mare Terra.

Dossier elaborat per cirne.
les dades són extretes d'informes varis i de coneixemnts propis de l'autor.

per qualsevol rectificació, complementació o aclariment:
pesolnegre@berguedallibertari.org.

les imatges son extretes d'internet de diferentes webs del tema, el tomàquet "prenyat" es propietat de greenpeace.

Sobre la plataforma per la convivència

Berga Juliol 2005

Gbx

Dies després dels tràgics fets de Patum es constituïa la Plataforma per la Convivència del Berguedà, a la que s'hi adherien més d'un centenar de col.lectius i associacions de la comarca. La Plataforma, sorgida com a resposta espontània i popular es marcava uns objectius, es dotava d'uns estatuts i es registrava com a associació amb entitat legal pròpia. La preocupació compartida davant la gravetat dels fets posava a treballar en comú persones i col.lectius molt diversos: es generaven aliances
impensables mesos enrera. Aquesta circumstància ha suposat que la tasca no hagi estat gens fàcil, doncs ha representat un gran esforç de flexibilitat per moltes bandes. Malgrat aquests esforços i els objectius compartits sembla que a algunes persones, espantades per l'autoorganització de la societat civil berguedana, s'han posat en la tasca d'intoxicar, difamar i generar la discòrdia en el seu si.

Els primers passos de la plataforma varen ser els de condemnar les agressions i recolzar les víctimes a través del suport moral i l'engegada d'una campanya econòmica -a través de la difusió de guardioles i d'un compte corrent- destinada a les despeses, bàsicament legals, que se'n puguessin derivar. La Plataforma, alhora, ha fet un treball de denúncia, informació i movilització destinat a que aquests fets no es tornin a repetir. Destacaróem la manifestació de suport realitzada el passat 2 de Juliol de vora 1000 persones i la cassolada de rebuig a les amenaces produides per persones despreciables després d'aquests fets. Desde la Plataforma -i no sense la desconfiança d'alguns col.lectius de joves, bàsicament- s'han produit entrevistes amb les institucions, d'entre elles la Consellera d'Interior Montserrat Tura. En aquesta reunió es va repetir l'actitut tancada i coorporativista que la Tura havia mostrat en les diverses compareixenças i declaracions a la premsa, provocant el desencant i la indigació dels assistents. Dies després es filtrava d'una manera interessada i parcial el contingut d'aquesta reunió i es desencadenava tota una ofensiva mediàtica per part de la Conselleria d'Interior i Regio 7, mitjançant una llarga entrevista un dia i un espai d'opinió un altre dia. Al servei de la consellera. La Plataforma, desde la nostra perspectiva, va actuar tard i malament: en el camp de la batalla institucional i mediàtica s'acabà imposant la mentida. També destacaríem entrevistes amb representants de l'Ajuntament, Mossos d'Esquadra, Policia local, així com amb empresaris de l'oci nocturn i altres associacions empresarials, circumstància a la nostra vista no gaire encertada, tenint en compte que l'ACEB (Associació Comarcal d'Empresaris del Berguedà) es compta entre les associacions adherides a la Plataforma, i per tant, per qualsevol cosa a parlar, saber o manifestar, per part d'aquest col.lectiu té el seu espai en l'assemblea; els aires de prepotència i superioritat de part de la burgesia, no cedeixen, ni tan sols en aquestes circumstàncies. La voluntat de diàleg per part de la Plataforma és, a la vista, inquestionable. Darrerament, cal destacar l'actitut dels representants de varies associacions. Per una banda el representant de les AMPA's (associacions de mares i pares d'alumnes), que condicionava la seva adhesió a la Plataforma a un canvi d'orientació, tot criticant especialment el paper dels joves, que segons ell no havien exercit el paper que s'esperava d'ells. Per altra banda altres quatre associacions (Orfeó Berguedà, Associació de Veïns de la Font del Ros, Associació de dones i Associació de Fibromialgia) feien saber a través de la premsa que se´n donaven de baixa. Els seus representants questionen la politització de la Plataforma, el protagonisme dels col.lectius de joves o el fet de demanar responsabilitats polítiques. Més genericament s'acusa a la Plataforma de no respondre als objectius, per no promoure la convivència. Esperem, en aquest cas, que la seva tasca fora de la Plataforma sigui més reeixida, i ho dubtem alhora els que veiem la fractura social actual com a conseqüència de la incompetència o mala fe d'algunes persones i institucions, i que per tant s'imposen canvis.

Paral.lelament ha sorgit a Berga una assemblea de joves que ha suposat un apropament i intercanvi molt profitós (més enllà de discrepàncies ideològiques i organitzatives) que ha donat un marc de treball comú que esperem tingui continuitat.

Imatge de la primera manifestació convocada per la plataforma

Marató esportiva

Organitza: Plataforma per la convivència al Berguedà

Dissabte 10 de Setembre

Col·legi Dominiques de Berga

Fi del termini d'inscripció: dimecres 7 de setembre

La marató consisteix en tres competicions paral·leles i independents de Bàsquet, Volei i Futbol Sala. Si un equip té la intenció de participar en més d'un esport des de l'organització no podem garantir que no hi hagi cap horari que coincideixi (tot i que s'intentarà evitar, sobre tot en les fases finals), per tant caldria ser prou gent com perquè en un moment donat s'estigui competint en dos o més esports al mateix temps.

També hi haurà petanca, les inscripcions i els detalls sobre aquesta competició el mateix dia a partir de les nou del matí.

Preus per equip:

Bàsquet: 15 Euros

Volei: 20 Euros

Futbol Sala: 30 Euros

Petanca: la voluntat

L'inici de la marató serà a les nou del matí i finalitzarà com a molt a les dotze de la nit, els horaris dels partits es penjaran el dia 9 a les 9 del vespre aproximadament, a l'entrada de les Dominiques, al Bar la Plaça, a Cal Negre i la Ginesta.

Per als guanyadors en les quatre modalitats hi haurà un trofeu i un petit obsequi gentilesa de les botigues esportives de Berga.

Durant tot el dia hi haurà begudes, entrepans, música, taules de ping-pong, sorteigs, bon ambient i ganes de passar-ho bé.

Més informació i aclariments a maratoesportiva@gmail.com

Des de la Plataforma per la convivència al Berguedà volem donar el nostre més sincer agraïment a tots els col·laboradors i participants a la marató.

MOLTES GRÀCIES PER LA VOSTRA COL·LABORACIÓ!!!

EL BERGUEDÀ NO S'ATURA!!!

Els comptes de la plataforma

Ingressos:
Recaptacions diverses.....13.903,77

Despeses:
Material - guardioles - 174,70
Fotocòpies.....394,88
Pancartes.....177,95
Provisió de fons Advocats i Procurador.4.780,00
Despeses enterrament (1/3 part).....1.200,00
Tràmits legalització Plataforma.....30,00
Comissions Caixa Manresa.....22,20

Total despeses: 6.779,73

Saldo a 23/08/2005:..... 7.124,04

Informació extreta de la pàgina web de la Plataforma per la Convivència: http://www.josepisanta.org/

Carta a la senyora Tura

Berga 20/07/2005

La Pantera negre

Hola Monste, com va això "guapa"? Perdona si et tutejo, però com sabem que ets una assídua lectora del Pèsol Negre ja crec que s'ha creat una certa confiança entre companys llibertaris, a més ens va fer molta il·lusió que ensenyessis el Pèsol al Parlament, que ho podries tornar a fer? Si no pot ser, no pateixis, ja sabem que tens molta feina reprimint moviments socials o visitant puticlubs a la Jonquera, ja se sap coses del càrrec.

De totes maneres agrair-te la carta que vas escriure al regió 7 el mes passat, ja veig que no pots deixar de pensar en nosaltres, nosaltres també ens solem recordar de tu.

Doncs bé anant al gra "el motivo de la presente " és dita carta en la qual a part d'intentar perdre el menor nombre de vots possibles fent-te la preocupada, per resumir i no avorrir a l'audiència venies a dir que Berga té dos problemes: un la petita delinqüència juvenil, gent marginada i sense recursos que es dedica a fer petits delictes que a vegades es fan grossos ja se sap pobrets; i segon una minoria de gent que no respecta les lleis, ni l'ordre (et faltava dir i ni creuen en la Mare de Déu de Montserrat).

M'imagino que això de gent que no respecta la llei ni l'ordre deu anar pels col·lectius de joves que es van manifestar bàsicament en contra la teva gestió, no és per ser corcó però crec que l´únic que s'ha fet és criticar la tasca dels Mossos d'Esquadra, la no-gestió dels polítics berguedans i a vostè en general per la seva gestió i per com és com a persona. Crec que en un estat democràtic i de dret que vostès tant defensen es poden tenir formes de pensar discordants amb l'hegemònica, sigui alhora de criticar dubtoses accions o noaccions policíaques, per manifestar el desacord amb lleis que considerem injustes o pel rebuig a les manifestacions d'alguns polítics que acusen a les víctimes per tal de salvar el cul i tapar-se les vergonyes.

Potser t'agradaria que el jovent de Berga només penséssim en treballar, consumir i creure'ns el què dieu, però per desgràcia teva i dels teus, hi ha molta gent que tenim desperta la consciència i no ens agrada que ens enganyin. Segons tu som gent que no respecta l'ordre ni la llei ... ni la Moreneta, però jo per la meva part tinc tot el dret a pensar que els Mossos d'Esquadra són una força de l'ordre ineficaç, i no ho dic com a rebuig a la policia en general (que també), sinó referint-me a les pèssimes actuacions dels Mossos, perquè m'agradaria recordar-te que si algú ha estat denunciat per Amnistia Internacional i si algú ha estat condemnat per tortures i maltractaments no hem estat nosaltres, sinó el teu cos de policia que en teoria ens ha de servir i protegir.
Que li demanin als joves independentistes de Torà, o que li demanin al Driss Zaidi que va ser torturat per 14 mossos a la comissaria de Roses, que li demanin al Francisco Javier Román amb la vella tàctica de reduir a la gent ofegant-la amb un matalàs (riu-te'n tu de la Guardia Civil de Roquetas, segur que us admiren) o demana-li al Pep Isanta que mentre l'apunyalaven, vosaltres ves a saber on éreu, potser perseguint algun pobre nano, no sigui que fumés un porro.

En fi, per tu potser només som gent que no respecte l'ordre ni les lleis, però jo seguiré manifestant-me per demanar un món més just, on la policia es dediqui a defensar-te dels assassins, enlloc de perseguir-te pels ideals polítics, fins a la pròxima

Carta a Roser Farràs

Berga 25 d'Agost 2005

Els Tenebres

Senyora" Farràs: Els joves, i no tan joves de Berga, n'estem fins al capdamunt de vostè. Si, els seus esforços per destrossar qualsevol moviment en el qual estiguem els casals de joves han donat el seu fruit, i n'estem farts i fastiguejats. Si senyora, ho ha entès bé. S'ho ha guanyat a pols mestressa... Ja fa molt temps que sabem que ens odia. Ens ho ha demostrat en diverses ocasions. Ens hem hagut de sentir dir coses molt grosses, i d'altra banda, també molt estúpides.Quan hi va haver la famosa batuda del novembre, es va afanyar a defensar-la sense saber el més mínim, del que havia passat realment..., lamentable. Però realment tampoc ens va importar massa, de fet ja ens ho esperàvem. Però aquest cop s'ha passat. Mentre nosaltres ens hem integrat en una plataforma cívica i ciutadana creada arran dels lamentables fets de divendres de Patum, vostè intenta rebentar-la. I ho fa només perquè ens odia. Encara que la seva doble moral cristiana no li deixi veure-ho, ho fa només perquè ens odia. I per aquí no pensem passar-hi... Vostè, "senyora" no te cap dret, a insinuar que els diners que recaptem per pagar despeses dels afectats directes en el cas Isanta, els recaptem per nosaltres. No te cap dret a enverinar les ments de les persones contra la plataforma, amb arguments sense fonament. S'ha dedicat a dir coses com que hi ha interessos polítics... M'agradaria saber d'on ho ha tret vostè això, perquè que sapiguem, només ha assistit a un parell de reunions, i sempre ho ha fet per criticar. Mai ha aportat cap cosa positiva... No te cap dret a parlar de la família, ni de testimonis directes i protegits de les agressions com si en fos la portaveu. Però tot i no tenir-ne cap dret, ho ha fet. Com també ha fet servir els mitjans de comunicació, mitjançant periodistes totalment mancats de rigor professional, com el "senyor" Raul Flores de Regió 7. Ha arribat a dir estupideses del tamany d'una catedral, com ara que les guardioles que s'han repartit extorsionen (ho va dir textualment) els botiguers... Va dir en declaracions a Regió 7 que l'Associació de Veïns del Capdamunt de la vila deixaria la plataforma. Pel que tenim entès, quan es van reunir només vostè i una altra persona eren partidàries de deixar la plataforma..., patètic. I el mal que vostè fa, ens el fa a tots. A tots els que d'una manera o d'una altra hem sentit nostra la terrible injustícia d'en Pep Isanta. A tots els que d'una manera o altra, intentem dia a dia mirar de fer menys dura de portar aquesta enorme carrega a la família d'en Pep i a tots els afectats. Per això, des d'aquí li volem demanar, que es quedi a casa. Que no molesti més. Que no mentexi, ni manipuli una plataforma, que està fent una feina important... Que es quedi a la seva cereria, i no ens munti més el ciri. Que deixi de "liar el cristo", i que se'n vagi a cagar. I a la gent, només li demanem que siguin conscients de qui és vostè, i que al què vostè pugui dir o fer, li donin la importància que es mereix... CAP.

noticies breus

RES DE BO
Pep i tu (Berga)

Finalment i malgrat l'oposició aferrissada (que el temps ha donat per bona dels col·lectius de joves) la Plataforma es va reunir amb la Tura. Resultat menys que zero. D'altra banda i gràcies a la pressió social l'Ajuntament de Berga va reprovar les paraules de la consellera Tura. Diuen que més val tard que mai, però és que el cas de l'Ajuntament de Berga ha estat un escàndol: el poc que han fet ho han fet tard i malament. De fet han fet ben poca cosa, simplement marejar la perdiu per intentar treure's de sobre qualsevol possible responsabilitat. Pel que fa a l'oposició han estat a la mateixa altura que els que governen, intentant fer política del greu succés.

D'altra banda, s'han succeït una sèrie d'amenaces. Destaca les que els amics i familiars d'alguns dels detinguts per l'assassinat del company Isanta van fer a la que va ser companya del nostre amic. Nosaltres no esperem que cap policia ens tregui les castanyes del foc (d'altra banda mai ho han fet, ni quan se'ls va avisar la fatídica nit de divendres de Patum) i és per això que apel·lem a la responsabilitat de cadascú per evitar amb els mitjans que tenim al nostre abast que aquestes amenaces es repeteixin.

ON EREN ELS COSSOS DE SEGURETAT DIVENDRES DE PATUM? I ELS FAMOSOS SECRETES?
Pep i Tu (Berga)

Ara s'obren noves hipòtesis o s'aclareixen coses. Molts ja van dir que els mossos estaven sopant. Fins i tot el cap dels Mossos d'Esquadra de Berga, Marc Fornas, va dir que els secretes no estaven al concert durant de 24 a 1 h perquè estaven sopant. I es que tenien molta feina a sopar i acabar-s'ho tot ja que només els diners gastats per l'Ajuntament de Berga en teca puja més de quatre mil euros: "Catering dels cossos de seguretat per Patum: 4176,21 E".

Tampoc podien estar a la zona del concert perquè havien de protegir l'edifici de l'ajuntament (no sabem de què), en tot cas es van gastar dos mil euros per aquesta "feina": "Vigilància de la casa consistorial per Patum: 1848,95".

Total joguines pels cossos de seguretat: 24.460,41E

Per veure algunes de les despeses de l'Ajuntament de Berga (les que es poden fer públiques clar) cal veure les actes de la junta de govern del 4 de juliol o altres a: http://www.ajberga.es/docs/docstramits.html

Carta oberta a Roser Farràs

Berga 27/08/2005

Extreta de : http://www.josepisanta.org/docs/cartaroser.pdf
Marcel·li Isach i Boixader

Roser: Ja n'hi pa prou !!

Qui em coneix sap perfectament que intento passar tant desapercebut com sigui possible. Formo part de diverses Associacions i mai he volgut assumir cap funció que impliqués cap mena de protagonisme, ans al contrari, hi he col·laborat de forma totalment desinteressada, en la mesura de les meves possibilitats i sempre en feines fora del "marc de la fotografia". Dic això, perquè en formar part de la Plataforma, ha estat més difícil evitar-ho per raons mediàtiques.

En qualsevol cas, des de que la mateixa Associació del Capdamunt de la Vila primer, i des de la resta d'Associacions de Veïns desprès, se'm va proposar (conjuntament amb dues persones més) com a representant a la Plataforma, vaig considerar que si hi podia aportar alguna cosa ho faria el més dignament possible.

Personalment sempre m'ha semblat que:
- Defensar l'aclariment dels desgraciats fets que van acabar amb la vida d'en
Josep Mª Isanta,
- Lluitar per aconseguir justícia.
- Fomentar la solidaritat amb la família Isanta-Casellas
- Ajudar a combatre la violència i la delinqüència participant en la recerca de
solucions per a millorar la coordinació entre els diferents estaments
institucionals i socials per a millorar la convivència a Berga era: legítim, motivador, necessari i aconsellable.

Avui, llegint l'últim article aparegut a Regió7, se'm ha vessat el got de la tolerància. Roser, saps perfectament que n'hem parlat moltes vegades personalment, que m'he esforçat, (i molt), en explicar-te tot el que s'ha estat fent des de la Plataforma i en aclarir-te els continuats i persistents dubtes teus sobre tot allò que s'ha fet fins ara i els motius de cada cosa. Hem fet reunions, t'he aportat tota aquella informació que pogués contribuir a un canvi en la teva actitud, però no ha servit absolutament per a res.

T'has obstinat en carregar-te una a una a totes les persones que fins ara conformen la Junta de la plataforma, uns que si tenen interessos polítics, altres que hi són per observar i passar la informació a partits polítics, altres que volen anar contra l'actual Ajuntament, Els Joves, perquè no representen a la majoria dels joves de Berga, i manipulen la Plataforma segons els seus interessos. A les manifestacions, segons tu, la gent hi ha anat enganyada. Els manifestos redactats per la Plataforma han estat ofensius i una vergonya per Berga. Ara titlles la plataforma de "mentiders i poca visió de la realitat". Reuneixes altra vegada l'Associació de Veïns del Capdamunt de la Vila en menys de 24 hores desprès que la Junta (a excepció de 2 membres - tu mateixa un d'ells -) s'acordés continuar amb la Plataforma.

Ara que la Plataforma, en un gest més de coherència i transparència convoca eleccions per a la Junta definitiva el 22 de setembre, t'adones que el que hi havia, era una Junta gestora i dius que no es podien haver pres decisions "importants", perquè als seus membres ningú els ha votat, sabent perfectament que els integrants de la Plataforma actuals son representants designats pels diferents col·lectius des del principi... etc, etc, (m'estalvio allargar-me, i parlar d'altres acusacions més greus...).

Vull dir-te, una vegada més, i de forma pública, que en totes les reunions a las que jo he participat (totes menys dues), mai he pogut confirmar res del que dius. No n'he vist ni el més mínim detall, al contrari, uns amb més força, altres amb menys, tothom ha intentat contribuir als principis expressats anteriorment. També és cert que possiblement, s'han fet coses encertades i altres més controvertides, però això sol ser precisament el que passa quan es treballa i es prenen decisions.

Vull dir-te, també, que quan es practica l'associacionisme, han d'existir diàlegs i normes d'actuació i de representació que solen ser les que aprova la majoria en Junta o Assemblea. Com a membre de l'Associació de Veïns del Capdamunt de la Vila, sempre he entès que tu ens representaves com a Presidenta que ets, i estant més o menys d'acord amb els difícils temes que hem tingut, mai he tractat cap tema al marge teu o de l'Associació i de les reunions de la pròpia Junta, al contrari, he valorat i avalat la teva tasca sempre. En el cas actual, no has deixat fer amb confiança ni la meva tasca de representació a la Plataforma ni la de la Junta Gestora, sinó que has continuat, passant per damunt de tot i de tothom amb les teves contínues manifestacions i crítiques.

Vull expressar també, una qüestió d'absoluta lògica. Si estic representant una Associació de Veïns, tant contrària a les accions de la Plataforma, i jo, que la represento en soc responsable en la part que pugui correspondre, no te cap objecte que continuï fent aquesta tasca, que per altra banda, en haver-hi eleccions el dia 22, hi haurà la oportunitat, si així ho creuen convenient, que tu mateixa o qui es designi ocupi aquesta representació.

Crec absolutament imprescindible a títol personal, manifestar que ni he desitjat, ni desitjo, ni crec que mai ho faci, tenir el més mínim interès en integrar-me en cap de les opcions polítiques per accedir a l'Ajuntament, així com negar amb tota rotunditat que tingui cap motiu per emprendre actuacions ni personals ni a través de cap representació per afavorir accions contra la gestió de l'actual Govern municipal a l'Ajuntament ni de cap altra.

Finalment, vull dir-te que crec en l'existència d'aquesta Plataforma, i crec que valdria la pena aclarir el més aviat possible si la teva postura és una postura aïllada o minoritària, o realment, es una opinió tant generalitzada que faci replantejar el què en el seu dia, la ciutat de Berga va creure que era el millor per a la convivència.

De totes maneres, gràcies per fer-me veure que a Berga, a casa, allunyat de la vida social, s'hi està molt bé.

Sobre algunes associacions de Veïns

Berga, Agost 2005

Un veí del Capdamunt de la vila

A Berga moltes persones n'estan fartes de gent que s'autoproclama portaveu de col·lectius diversos sense que siguin aquests col·lectius els que els hagin nomenat. Hi ha molts lladres de voluntats i a la més coneguda, darrerament li escriuen moltes cartes. Jo no li faig cap carta perquè ho considero inútil i perquè no parlo amb gent que em demostra personalment tant poca qualitat humana i tanta baixesa. Però sí que m'adreçaré als meus veïns.

Jo visc al casc antic (Capdemunt de la Vila que en diuen) hi he viscut sempre i conec molts veïns i veïnes i conec poca gent que se senti representada per la famosa i mediàtica presidenta de l'associació de veïns que se suposa defensa els nostres drets.

Crec que ha arribat el moment que els veïns exigim ser veritablement representats en aquesta associació o en la que sigui. Senyora (és una manera de parlar) aprofitant que s'ha de canviar la junta, com la normativa indica, perquè no plega i deixa el lloc a persones més vàlides i amb el cap més clar. Si no és així considero que els veïns del casc antic haurem de fer una altra associació o encara millor una assemblea per tractar dels nostres problemes sense que ningú manipuli la nostra veu.

Personalment no em sento gens representat per vostè i com jo moltes persones ens esgarrifem quan la sentim parlar com si parlés en nom nostre. Li repeteixo, faci el favor de plegar que per sort al barri vell hi viu molt bona gent que va de cara, sense hipocresies i per sort no la necessitem per res.

Els veins del casc antic ens mereixem una associació que faci sentir la nostra veu i defensi els nostres drets i vostè està al capdavant de l'entitat per motius personals i això és molt lleig. Si vol fer política presentis per alcaldesa i sinó resi que d'això en deu saber i em penso que a vostè li farà bé

Violència per a nosaltres

Apologia del inalienable dret d'autodefensa

Berga, Agost 2005
Yoko ono

Violència. Paraula maleïda que ningú vol per a sí. Es desqualifica socialment les persones parlant d'"els violents". Es desprestigia en l'àmbit personal quan es diu que una persona és violenta, que té una actitud violenta. Nosaltres som fills d'una societat a qui no li agrada la violència i això s'entén. Violència, paraula satanitzada i que de fet, fa girar gran part dels discursos polítics actuals. Tothom rebutja la violència, tothom demana la condemna explícita de la violència com a requisit per a solucionar problemes polítics centenaris.

Així som fruit d'una generació que va créixer rebutjant la violència, vam aprendre els valors del pacifisme, de la tolerància, del diàleg i la comprensió. Quan ens barallàvem en el col·legi, ens renyien; quan era al carrer, ens detenien; quan era a casa, ens increpaven els pares i així vàrem anar aprenent a no fer servir la violència per resoldre els conflictes, ja que aquesta no porta mai a res de bo; vam aprendre a protestar contra la guerra, vàrem ser insubmissos, vam aprendre a rebutjar les actituds violentes. Ara som una generació que no sap barallar-se, que no sap defensar-se, que no sap què fer davant d'una agressió si no es mirar-se-la, i anar després corrents als mossos d'esquadra per que aquests ens fotin més navallades per l'esquena (controls d'alcoholèmia camí de l'hospital, fets a les rodes de reconeixement, inoperància davant les amenaces...).

Però la violència perdura. Malgrat tot, la violència no ens ha dit que no a nosaltres. Vam veure com les guerres continuaven, com les massacres seguien generant els ordres dels dominants i el nostre benestar, vam comprendre que el dret, la propietat, la economia estan basades sobre terribles violències, exercides de manera estructural sobre els més febles; vam viure la violència laboral, i encara patim la extorsió exercida a través de les ETT. Veiem com aquesta violència no s'atura, malgrat el nostre pacifisme benintencionat. La població ha renunciat doncs a la violència, però ha sigut la única a fer-ho. La població, malgrat el seu gest afable, suportem com els delinqüents ens atraquen; com la policia ens matxaca a multes, entre actituds prepotents de considerable violència psicològica quan no és directament física; com els patrons ens imposen reestructuracions econòmiques cada cop més agressives; com els polítics de les capitals ens destrossen les contrades amb autovies per anar a esquiar i especular també a la muntanya. Però sembla que tot això no sigui violència. Nosaltres, per si de cas, per no ser com ells, per no ser com la resta del món, seguim sense exercir aquesta maleïda violència.

També vàrem patir una violència més tràgica i desesperant. Vam veure com vint i quatre monstres descerebrats (aquests si que no semblaven rebutjar la violència) apunyalaven varis companys nostres, vam estar a l'hospital, vam sentir la noticia de la mort d'un company. Vam rebre un altre cop la violència de la manera més àgria. Aquesta violència es va anar multiplicant, amb les violentes declaracions de la Tura, compenetrades amb les violentes amenaces de l'entorn dels assassins. Tots els violents s'ensanyen contra la població, oh, tan pacífica.

Aquí tampoc vam ser violents. Durant els apunyalaments, nosaltres miràvem, purs i atònits, sense entrar en el joc de la violència que mai porta a res de bo. Tampoc vam respondre a les agressions perquè no volíem generar una dinàmica plena de violència que no és bona. Tampoc vam cremar l'Ajuntament quan la Tura ens va fer culpables de la mort del nostre company, i ara, tampoc responem a les constants intimidacions de l'entorn dels assassins. Això es ser bo de debò.

Sembla doncs que estem en una situació molt curiosa: ens van dir, des de sempre, que no s'havia de ser violents, i ara sembla que som els únics que segueixen les regles d'un joc que no és pas el nostre. Violència per a nosaltres: sembla que, de tant rebutjar la violència, aquesta no para de recrear-se sobre nosaltres. Això de la no violència està molt bé, però ¿Quan de temps l'haurem d'aguantar? ¿En quina posició quedem si rebutgem una violència que es fa present i que malgrat el nostre rebuig, no deixa de ser exercida sobre nosaltres? ¿Quants Gandis, quants companys demanant pau haurem de veure caure, plorant-los amb ulls de ràbia i impotència, de violència continguda? ¿Quanta violència, sempre només en un sentit per a nosaltres?

I es que jo també sóc un demòcrata: sé que en l'estat de dret, se suposa que hem firmat un contracte social. Que hem cedit la nostra força, la nostra potència a un Estat que, ja que nosaltres neguem la nostra violència i la cedim a l'Estat, és el seu deure de defendre'ns: aquest és el veritable sentit del dret a la seguretat. Quan cedim a l'Estat el monopoli de la violència, és amb el pacte que aquest ens defensarà, perque nosaltres hem renunciat a fer-ho. Però els mossos no ens defendran, ja ho sabem: estan massa ocupants en castigar-nos contínuament. La prova es que les amenaces continuen i aquí ningú fa res, perquè a Interior ja li va bé, ofegar-nos en les nostres pròpies festes, en la nostra pròpia tragèdia. Encara s'ha de veure que els mossos no estiguessin darrera els fets de Berga. Masses coincidències.

Jo sóc un demòcrata, però considero que ja fa temps que no vivim en democràcia, sinó que aquesta ha estat suplantada per una aristocràcia que, ara per ara, ha degenerat en una oligarquia fosca; avara, egoista. Una oligarquia que té la policia al seu servei (protegir la gran propietat privada, protegir l'Estat de dret quan s'aplica contra les capes desafavorides): Per això la policia és violenta amb les poblacions: per això les poblacions estan indefenses.

L'oligarquia, en desprotegir la població, trenca el pacte social que legitima l'Estat. Es per això que, en l'actual estat de les coses al Berguedà, no podem continuar en aquesta cultura de la pau, perquè la violència només es pot respondre amb violència. Si no hi ha ningú per exercir-la en la nostra defensa, estem condemnats a desaparèixer. A més d'una això li interessa, és per això que ningú no ens defendrà mai, i és per això que no es pot continuar esperant entre banderes blanques ja tacades de sang.

Només es pot ser pacifista quan algú altre agafa la responsabilitat de la seguretat, i ara ningú no exerceix aquesta funció per a nosaltres, al Berguedà. Vivim en un món on abunda la violència i no podem ser els únics il·luminats en rebutjar-la. Perquè ens hi va l'existència com a població, com a societat civil organitzada contra els violents abusos dels poders... Perquè ens hi va la vida companys i companyes, i ens hi va de veritat. Fiquem-nos doncs una cosa al cap, que tenien clara tots els revolucionaris de fa cinquanta anys i l'amnèsia social ja ha fet oblidar: en un món violent, s'ha de ser violent: "és això o res". Hem d'aprendre a ser violents si volem sobreviure. Dit d'una manera més planera: cap agressió sense resposta.

Abans de tancar aquest article, vull deixar ben clar als dirigents o funcionaris que el llegeixin, que no es tracta aquí d'una apologia a la lluita armada en la que l'autor no creu (encara que pensi, això si, que els berguedans hem de començar a armarnos per defendre's en la situació actual), sinó d'una crida desesperada al inalienable dret a la autodefensa. La violència fa fàstic, és horrible, lletja, però quan és pateix és pitjor, i a falta de solucions, no es pot esperar a seguir rebent-la. Quan la confiança i la credibilitat en els mossos d'esquadra i la classe política està en el seu pitjor moment des de fa 30 anys, no ens deixen altre camí, tant de bo no fos així. Que no sobti a ningú, ja hem precisat que, avui dia, no estem en democràcia, i en aquest règim hem d'aprendre a defendre'ns tot esperant una nova i profunda reforma democràtica.

N'estem fartes de ser les que reben la violència, constantment, sense poder exercir-la, tenint en compte que en el nostre cas es tracta exclusivament d'autodefensa. Continuar cedint la nostra força seria un disbarat. Té ronyons la cosa: ens demanen que no donem bufetades i ens maten a ganivetades.

És doncs molt senzill, senyors i senyores diputades, senyors funcionaris, detestada consellera:

¿Violència per a nosaltres?
O cap...
O totes.

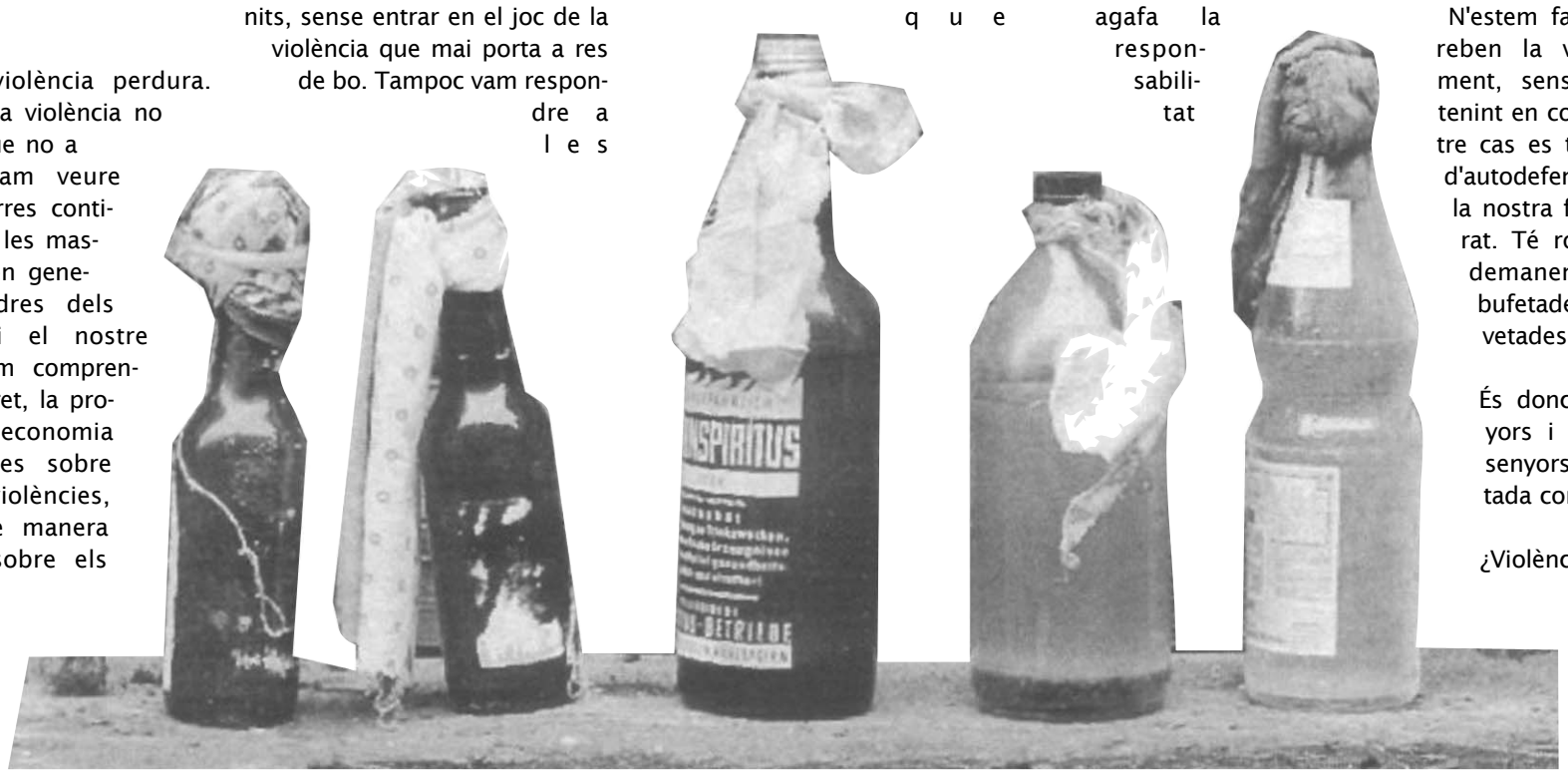

El pueblo, eterna alegría golpeada

Berga, Agost 2005

Otro

El pueblo golpeado de nuevo por dos costados. El pueblo al que asesinan en su propia calle, el pueblo al que agreden desde los medios de comunicación y las instituciones de la dominación de los dominantes. ¿Qué mecanismo actúa para que los golpes siempre caigan sobre los mismos lomos? No es suficiente que trabajemos todo el año, partiéndonos el lomo por la riqueza de otros. No es suficiente que la policía nos cosa a multas, precisamente a aquellos que batallan para llegar a final de mes, mientras que los poderosos envían sus abogados a proteger su impunidad; no es suficiente que el pueblo muera apuñalado en su propia calle. Era necesario más encarnizamiento, era necesario hacer un espectáculo porque la noticia era rentable; era necesario acusar a los jóvenes libertarios y exhortar su sentimiento de culpa.

El pueblo víctima de todo, de todo culpable.

Se supone que la Consellería d' Interior debería trabajar para la seguridad de su pueblo -puesto que ante él responde-, pero en lugar de ello señala, difama, amenaza. Las fuerzas de seguridad deberían proteger al pueblo, y en lugar de ello, multa, golpea, vigila.

Cuando las instituciones trabajan a las órdenes de una clase múltiple pero dominante, sus consellerías y sus policías oprimen, por razones estructurales, al pueblo soberano ante el que deberían postrarse. El caso de Berga es muy representativo.

Tratan de hacer responsables de los acontecimientos de Berga un tres docenas de chavales, en lugar de comprender que su policía es ajena al pueblo porque no ha podido, por causas estructurales, ser cercano a él. Lo han cosido a multas, le han abierto la cabeza en Sallent, han quebrado el entramado social de la noche tomando las carreteras. No es suficiente que les vendan los coches, los permisos de conducir, los impuestos, la gasolina y los peajes: además es necesario detenerlos, quitarles el carné, registrarlos, ficharlos, multarlos y si no pagan, perseguirlos.

No se dan cuenta, pero es tal el peso que el pueblo debe soportar, y los mossos han tenido que ejercer una presión tan fuerte sobre él, que no podían sino caer en desgracia.

¿Qué se espera de una policía democrática? Una policía "de algodón", quizás, pero con y para el pueblo. Una policía dura, porque no, con los políticos corruptos que viven de la política, con los empresarios que contaminan los ríos con sus purines y sus abocamientos, de los terratenientes que lanzan insecticidas sin reparo y secan las fuentes con sus explotaciones animales, los empresarios con su riqueza siempre oscura y sus negocios siempre irregulares, con los proxenetas (tan cercanos siempre a la policía) que se enriquecen con el trafico de mujeres inmigrantes, con los especuladores que hacen un lujo del hecho de tener un hogar, construyen carreteras para sus camiones y pisotean nuestros valles, de las ETT que imponen normas de trabajo insostenibles para la juventud abocada al implacable mercado de trabajo en el que la carne fresca sale más barata.

Si se hiciera esto o algo similar, las problemáticas sociales de las calles, que también paga el pueblo, la violencia de las calles de manos de sectores marginales, la precariedad del trabajo, la sanidad lenta, quizás se resolverían al tiempo.

Se es revolucionario cuando se comprende que las clases dominantes nunca querrán hacer ese paso, que la oligarquía seguirá lavándose la cara y las manos, que el pueblo seguirá pagando los platos y poniendo los muertos.

Si siguen golpeando, sigamos despiertos.

"Contra los palos de ciego
la única respuesta eficaz
es dar palos de vidente"

Mario Benedetti.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

llibres Música Roba
Taller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona mèdia
C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN
Laciutatinvisible

973 37 01 89
Plaça Major, 6
25716 Gósol
Bar la Plaça

NAUCLH SIRAID ARTNBZ QUATRE ÚKPOES IALNRT OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

El conflicte d'Iberpotash

En els darrers mesos l'empresa havia anat despatxant treballadors, poc a poc, en comptagotes. Aquest procés s'ha accelerat en apropar-se la negociació del proper conveni col·lectiu. D'aquesta manera, d'una banda es fa fora gent i s'espanta a la resta de treballadors amb l'amenaça de l'atur i, d'altra banda es comença a negociar el conveni amb avantatge, amb una posició de força molt més marcada. L'empresa es mantenia ferma en la seva posició. Per acabar, quan els treballadors legítimament i per fí, han sortit a defensar els seus drets al carrer, els Mossos d'Esquadra de la senyora Tura han acabat de fer la feina a l'empresa. Agredint de manera brutal els treballadors que intentaven portar una carta a les instal·lacions de l'empresa a Súria. De moment les mobilitzacions s'han aturat a l'espera de començar a negociar amb l'empresa al setembre, esperant la readmissió dels acomiadats. Ja es vora, i tot i que no som optimistes, seguirem informant. Ànims als treballadors i força per lluitar!

A nuestros vecinos/as de Súria

Miners, 21/04/2005

Sallent i Balsareny

Hola amigos, nos dirigimos a vosotros para dar un poco de luz a las relaciones que cómo vecinos y trabajadores siempre tendríamos que cuidar. Estamos nuevamente en vuestra localidad para defender y protestar por la actitud de estos empresarios que juegan con la vida de familias, adoptando medidas y maneras dictatoriales y represivas, después de la ruptura por su parte, fruto de su intransigencia para la consecución de medidas antisociales que quiere adoptar en la mesa negociadora y ante la frustración del empresario, este despide con engaños y de forma vejatoria a 14 compañeros, por lo cual hemos tomado la decisión de desplazarnos a vuestra villa para entregar este manifiesto a nuestros compañeros y a la población en general, tanto en los pozos como en la entrada de la factoría.

Por eso desde Sallent, como vecinos y compañeros que somos y nunca deberíamos olvidar os decimos:

-Los dos pueblos padecemos las mismas consecuencias de una estrategia bien definida que atenta contra los intereses de los trabajadores.

-Tanto los trabajadores de Súria como los de Sallent no vemos un futuro con unas mínimas garantías con los actuales directivos de la empresa. Por lo que tenemos que involucrar a las instituciones de este país para que se revisen los acuerdos en la venta de la empresa.

-Ambos pueblos tenemos sobre nosotros una gran montaña de residuos (subproductos industriales) la cual, puede utilizar la empresa como arma para su conveniencia (recordemos lo que pasó con BOLIDEN APRISA y el desastre medioambiental que causó, y se fueron del país dejando el problema a las instituciones.

-En los dos pueblos está prácticamente monopolizado el empleo por parte de esta compañía sabiendo la debacle que sería la desaparición de esta.

-Todos los trabajadores vemos que con la mala gestión que se está llevando a cabo en esta empresa nos conducen a una situación insostenible y aún accediendo a las pretensiones de la dirección, no supondría una garantía para la viabilidad de la empresa, pues una empresa minera necesita unas inversiones fuertes y constantes, sólo así se puede pensar en obtener unos beneficios a largo plazo.

-Los dos pueblos deberíamos reclamar del actual accionista, una interlocución que denotara un conocimiento y sensibilidad hacia el problema medioambiental e industrial que padece la comarca, en lugar de absurdos mercenarios que peleen y sólo les preocupe el estar de paso y poder acceder a un cargo superior en la multinacional.

Por todo lo expuesto, pedimos una vez más a los compañeros de Súria, y a la población en general, que juntos reclamemos a los interlocutores que hay tanto dentro como fuera de la empresa, un acuerdo que garantice el futuro, un empleo estable y la viabilidad de la cuenca potásica catalana.

Soy hija de minero

La Hija

Sallent

Soy hija de minero, no acabo de entender muy bien que es lo que está pasando!

Sólo sé que muchas cosas de las que están pasando son injustas, no hay derecho que despidan a un padre de familia con 2 niños, una hipoteca, infinidad de cosas que pagar.

No hay derecho sino hay un motivo muy justificado, que no lo hay porque si no sus propios compañeros no harían lo que están haciendo por ellos!

Bien, eso de sus propios compañeros, es relativamente, ya que no todos están ahí, a ellos sí que les tendría que caer la cara de vergüenza de ver que sus compañeros están luchando por el pan de sus familias mientras que otros aprovechan los días de huelga para quedarse en casa, pues aprovecho para decirles, que sus propios compañeros están defendiendo su puesto de trabajo, pero a la vez también los suyos… y de qué manera se lo agradecen? Quien me puede contestar?

El comité... sí sí el comité esta luchando como el primero por vosotros, nadie se da cuenta que llevan una semana en la entrada de Sallent y de ahí no se han movido….? igual que los despedidos, también han hecho fuerza.

Uno de los días, estuve en la glorieta, y el hijo de uno de los del comité le dijo con cara de lástima… (PAPA, ESTA NOCHE DUERMES EN CASA?... el padre le contestó, YA TE LO HE EXPLICADO, HASTA QUE NO SE LLEGE A UN ACUERDO, NO IRÉ A CASA!)

Ahora, quién paga la cara de ese niño? Quién le explica a ese niño que su padre esta luchando para que el día de mañana no le falte de nada, quién le explica que a ese padre no le duele tener que dormir fuera de su casa y hacer todo lo que haga falta para que a su familia no le falte de nada!? Que esta luchando también por sus compañeros!?

Por lo que he leído y me han explicado, antes no era cómo ahora, las mujeres de hombres mineros eran las que hacían muchísima fuerza, ahora si ni si quiera los mineros se hacen fuerza, cómo una mujer se va a enfrentar a esos armarios, o cómo van a estar en medio de una carretera parando el tráfico?

Me siento decepcionada, me siento muy mal, de ver a esos hombres que están haciendo todo lo que está en sus manos, que ya no pueden con sus vidas, que no saben si van a ser ellos los siguientes, se han enfrentado a los mossos, ellos han recibido muchos palos, pero ellos también han dado, como en todo su derecho están, pero ellos que son tan valientes y en cualquier momento sacan sus armas, porque no se quitan toda la armadura que llevan en su cuerpo, y forcejeamos con ellos? De esa manera estamos igualados verdad?

Ah no, pero ellos no, ellos bien tapados, y venga a dar a todos los inocentes que simplemente defienden su lugar de trabajo!

Eso si que tendría que ser delito.

Con esta carta solo quiero darles a entender lo que piensa una hija de minero que se siente decepcionado y a la vez con mucho miedo por lo que pueda pasar.

Grup bloc 41 prepara l'acomiadament de 90 treballadors

Navarcles, Agost 2005

Un obrer precari

L'empresa Grup Bloc 41, de Navarcles, ha posat en pràctica una nova forma legal d'acomiadament. Aquesta mateixa empresa l'estiu passat ja va acomiadar a 14 treballadors (dels 35 que volia) de la fàbrica TYPTSA. En aquesta ocasió els/les companys/es afectats són 90, de la fàbrica MABSA, d'un total de 120 treballadors.

Al mes de juny l'empresa va convocar al conjunt de treballadors/es per informar-los que, degut a la manca de feina per a l'estiu, es veien obligats a prescindir de bona part d'ells. Tot i això, van dir, que no era un acomiadament. Els suspenen només durant els tres mesos d'estiu, obligant-los a fer un curset subvencionat per l'administració pública, i amb la promesa que a l'octubre els tornaran el seu lloc de treball. D'altra banda, no és cap casualitat que els 90 treballadors enviats a casa siguin aquelles persones que duen més anys a l'empresa, mentre que la trentena de treballadors que hi resten són aquells que duen menys anys, procedeixen d'ETTs o són immigrants.

La raó d'aquesta manca, com no podia ser, és la ja famosa excusa xinesa. La patronal vol fer creure als treballadors que degut a la liberalització dels productes tèxtils, amb la conseqüent entrada de productes produïts a la Xina, el sector tèxtil català està en crisi. Quina crisi? Aquesta suposada crisi permet als empresaris disposar de l'excusa perfecta per precaritzar encara més les condicions laborals, per mitjà d'amenaces com tancar l'empresa. De debò que les empreses estan en crisi aconseguint rebaixar els salaris dels seus treballadors? El pitjor del cas, és que la major part dels/es treballadors/es s'ho creuen, de la mateixa manera que s'ho creuen també els sindicats.

El que l'empresa ni el comitè (format pels sindicats CCOO i UGT) no els hi van dir és que, amb aquesta fórmula legal, és possible que al final d'aquests tres mesos siguin acomiadats/des sense cap mena d'indemnització (tal i com ha confirmat un advocat laboralista consultat per alguns treballadors), de manera que es quedarien sense feina i sense ni un duro. Fonts internes de l'associació d'empresaris tèxtils de Catalunya, asseguren que aquest és l'objectiu final del Grup Bloc 41, juntament amb traslladar totalment la seva producció a Mèxic, on ja hi té muntada una fàbrica. Aquesta patronal assegura, a més, que no només seran acomiadats els 90 sinó que també la resta de treballadors.

En aquests moments el conjunt de treballadors són coneixedors d'aquesta possibilitat, però tot i així no s'està fent res de res. Tal i com va passar l'any passat, el comitè d'empresa els assegura que no hi ha joc brut per part de l'empresa i que, per tant, no cal fer res. Els sindicats estan venuts i els/les treballadors/es s'ho creuen. A què es deu que hagin estat vists junts membres del comitè d'empresa i membres de la direcció de l'empresa dinant junts, fora de les condicions establertes per a reunir-se?

Com pot ser que la classe obrera navarclina hagi arribat a aquest punt de conformitat? Com pot ser que Navarcles hagi passat de ser un dels principals llocs de lluita obrera al Bages, a ser un dels que ja no lluita? És que en aquesta ocasió ni s'ha penjat una simple pancarta com l'any passat!

Carbons pedraforca: 120 miners podrien anar a l'atur

Berga, Agost 2005

Pep i Tu

L'empresa que explota la tèrmica de Cercs, Enel-Viesgo, ha deixat de consumir el carbó de Carbons Pedraforca i ara l'importa d'Ucraïna. 120 miners poden anar a l'atur.

Noticia extreta de: www.bergueda.org: "El comitè d'empresa de Carbons Pedraforca ha fet arribar al Consell Comarcal del Berguedà la seva inquietut per la sobtada davallada d'activitat de l'empresa. El motiu principal és el fet que el seu únic client, el grup Enel Viesgo -que té la tèrmica de Cercs- ha deixat de consumir el carbó del Berguedà perquè segons fonts de l'empresa càntabra-italiana "té massa sofre". (...)

Després de negar-se a consumir aquest carbó a Cercs, pel motiu abans esmentat, a partir de la primavera passada es traslladava el carbó des de Saldes fins a Escucha (Aragó), però per motius que no es coneixen aquesta central també ha deixat de consumir-lo (probablement per competència amb l'explotació de carbó d'Aragó). (...)

El comitè d'empresa de Carbons Pedraforca ha anunciat que si la situació no es desencalla, començaran les mobilitzacions d'aquí a unes setmanes."

L'important són els beneficis econòmics dels explotadors per sobre del nostre medi ambient i per tant del benestar natural i social i es clar dels pocs llocs de treball que queden a les mines de carbó del Berguedà. Segur que cal revisar el model energètic i les lleis que preserven l'entorn..., però res no serà efectiu si no es va a les arrels del problema i no a les conseqüències com es sol fer: cal canviar el sistema sí, el sistema capitalista que divideix la societat i destrossa el planeta.

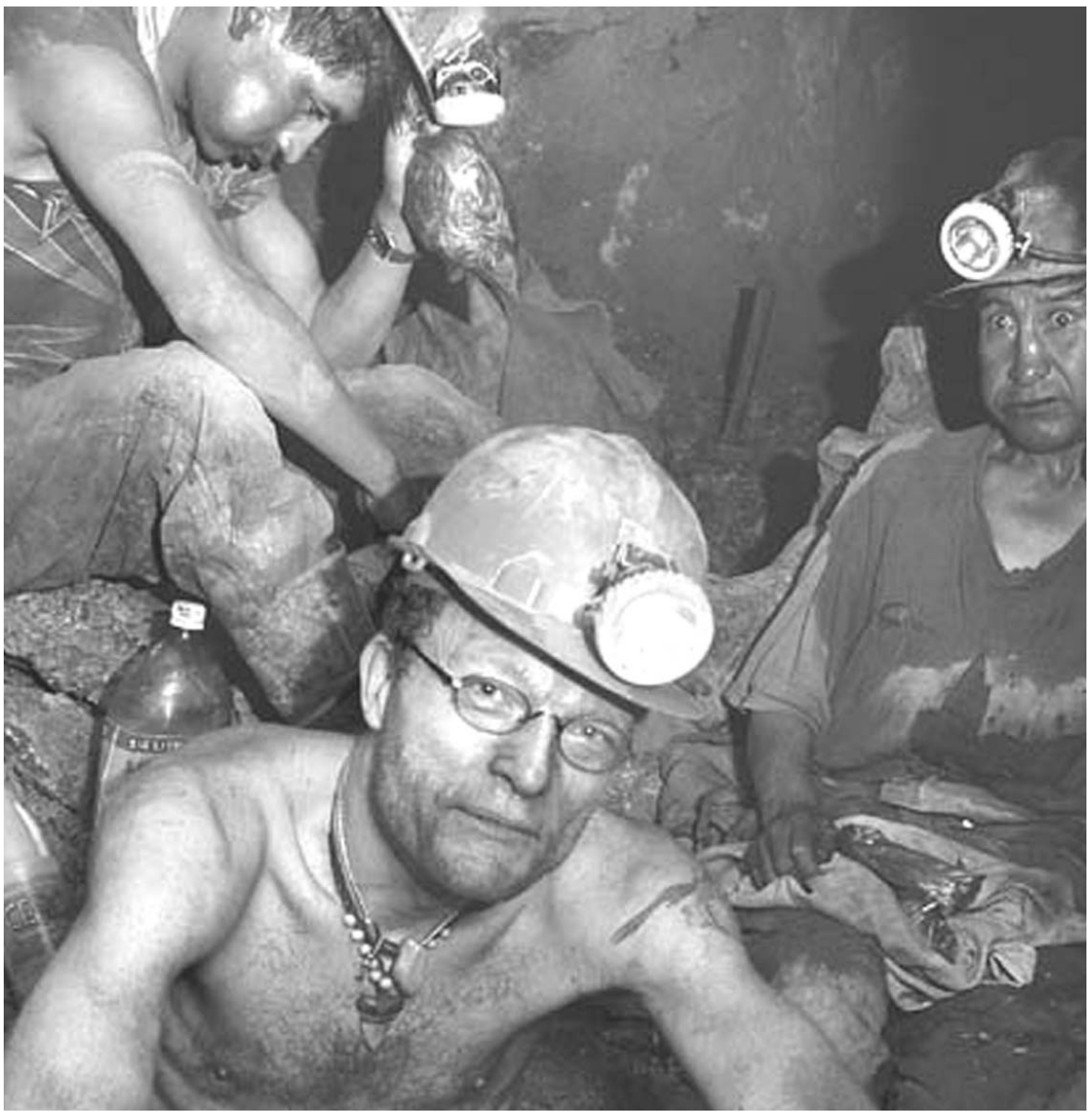

De la Manchester catalana al soho barcelonès passant pel fòrum de les cultures

Balcebú, Maig 2005

Berga

La Manchester catalana:

Amb aquesta expressió s'ha fet referència durant bona part del s.XX al procés industrial del barri del Poblenou de Barcelona.

Tant la burgesia catalana impulsora d'aquest procés a principis de segle com els polítics socialdemòcrates de la transició en endavant,utilitzaven aquesta expressió per referir-se a un model de motor econòmic i fins no fa gaire encara es posava com a exemple de desenvolupament econòmic.

Veiem ara alguns exemples de COM i a recer de QUI es va portar a terme aquesta particular "revolució industrial". (Extret del llibre Salvador Seguí, el noi del sucre d'en Manuel Cruells. Ed.Ariel.Bcn,1974)

"La gran massa proletària menja, en general, d'un 25 a un 30% menys del necessari per a la seva normal subsistència. En les cases pobres,hi presenciem el cas ja endèmic de famílies que per manca de treball es veuen obligades a menjar pa sec,rebuigs de greixos i de verdures. En els barris obrers,barris de treball,inconfusibles pels seus carrers estrets i cases brutes en les quals les famílies hi viuen amuntegades,la misèria, amb el seu trist seguici d'infants lívids i demacrats,vells i indigents i éssers esparracats, amb l'acompanyament d'aquelles malalties que fatalment es produeixen quan un treball excessiu s'uneix a una alimentació deficient, l'obrer no pot donar cultura als seus fills i els infants que a penes tenen força per al treball obtenen el diploma d'aprenent d'obrer per a després obtenir el grau acadèmic de proletari". (Pedro Roselló. Injustícias. Badalona,1927).

No és una descripció d'una estampa medieval o de començaments de l'era industrial sinó de principis de s.XX..

"Restes de tipus feudal imperaven en totes les factories. Era normal que en tallers petits el treballador no tingués horari fix i que si el tenia fos el que indicava el patró. Hi havia diferents colònies fabrils com la del cal Rosal, a Berga;la del Sedó, a Esparraguera; la del Godó a Barcelona. I així unes dotzenes més. En aquests antres, hi imperava en exclusiva els designis de l'amo. Per exemple, en el feu de Godó, o sigui "El Cànem", situat al Poblenou, hi treballaven centenars de dones que es presentaven a cada torn i que el capatàs escollia entre les de major capacitat productora havent de retornar,la resta,a casa seva i esperar al dia següent. Les que assolien treballar rebien un salari de 10 ptes. setmanals de mitjana per un treball de 12 hores diàries de dilluns a dissabte" (José Viadiu. Panorámica y fuerzas represivas. Le combat syndicaliste 20, 5. París, 1971).

Un antic sindicalista em definia aquells anys de finals i començaments de segle amb aquesta frase: "Foren anys de gana". I m'explicava aquesta anècdota: "Un dia vaig preguntar a un company per què s'havia fet anarquista. Va contestar-me que passava tanta fam que un mos de pa sec era per a ell glòria. Va veure un amic seu que llegia un llibre que portava per títol: La conquista del pan de Kropotkin,i es va dir: aquets són els meus".

Els infants començaven a treballar als 6,7,8,9 anys segons les possibilitats de resistència dels seus pares. I només es va començar a legislar sobre el treball dels infants i el de les dones el març de 1900. (Manuel Cruells."Salvador Seguí...")

Com podeu veure,el Poblenou i altres indrets, han servit i serveixen com a cavall de batalla dels capricis del poder (consorci político-empresarial), la (mala) gestió del qual sempre afecta al mateix col·lectiu social i al teixit estructural on viuen.

Prova d'això ha sigut l'actuació portada a terme pels nous tecnòcrates socialdemòcrates (no ens enganyen) que ara manen.

Han fet servir com a punta de llança el Fòrum de les mentides (contractes brossa per molts dels treballadors empleats directa o indirectament pel Fòrum, insostenibilitat del territori amb la construcció de dos ports esportius més: el del Fòrum i el de Sant Adrià,aparador publicitari de les empreses participants alguna de les quals està vinculada al negoci armamentístic,i sobretot,no ha sigut un fòrum de discussió per a molts col·lectius directament implicats en els temes a debatre,els quals han sigut "amablement"convidats a mirar-s'ho des de fora del recinte), per introduir el macro projecte especulatiu 22@:tota una lliçó de com fer especulació salvatge amb diners públics per a desvertebrar un barri de tradició obrera amb 100 anys d´història,per imposar un nou model de dinamització econòmica.

Veiem de quina manera:

"El Plan 22@ ha de transformar el Poblenou en una área articulada a partir de la mezcla de usos y la apuesta por el sector de las tecnologías de la información. El Plan trata además de "reconectar?" el barrio con la ciudad, dándole un nuevo papel estratégico y eliminando los obstáculos "morfológicos" aún presentes". (Els entrecomillats de l'interior del paràgrafs són meus).

"No fué hasta 1966, con el Plan de la Ribera, cuando el debate sobre la reordenación del territorio cobró fuerza. Con los primeros síntomas de la decadencia del sector industrial ya claros, una S.A. de empresarios de la fachada marítima (Ribera S.A.) planteaba la construcción en el frente litoral de un complejo de residencia intensiva y de lujo. Se trataba de un intento claro por parte de la burguesía de revalorizar unos terrenos en decadencia mediante la tercialización del sector. Lo interesante era el intento de presentar como interés general (la renovación del barrio) un interés de clase (la descomposición de la clase obrera y la obtención de plusvalía con el cambio de uso del suelo), una estrategia muy ligada a una visión tecnocrática del urbanismo, totalmente disociado de la trama social.

El Plan,aprobado en 1968, modificado en años posteriores, nunca se llevó a cabo (¿). Sin embargo, queda un importante ejemplo de la unión capital-administración para la planificación de una actuación de reforma sin contar con los vecinos de la zona e incluso en contra de su voluntad."

"Para llevar a cabo las actuaciones del Plan 22@, el Ayuntamiento de Barcelona ha creado la sociedad privada de capital INTEGRAMENTE público 22@bcn s.a., un órgano de gestión, con personalidad jurídica propia, que aglutina los instrumentos y las competencias adecuados para gestionar el proceso de transformación del Distrito de Actividades 22@...

La preocupación por los costes a medio-largo plazo es también clara e inequívoca. Los vecinos temen que la implantación de un nuevo tipo de vivienda, traiga consigo una elitización del barrio,que actúe lenta pero imparablemente como una fuerza de desplazamiento. Temen que se destruya la "vida" del barrio y se implante un modelo de barrio chic, el modelo soHo de Nueva York, una gentrificación (desmantelamiento de los centros industriales sustituyéndose por centros de dinamismo económico como lugares de producción e innovación de mercado para productos generados en sectores financieros y de servicio avanzados) "amable", liderada por la "nueva economía", los locales cool y los artistas.

Podemos leer esta preocupación expresada por los Afectats 22@: El Poblenou és un barri majoritàriament treballador i no podrà afrontar els ritmes de consum que acompanyaran el 22@. Per als joves trobar un pis pot ser pràcticament impossible.Aquest fet conduirà a la substitució social del barri."

Scripta Nova. Revista electrònica de geografia y ciencias sociales. Bcn.

Vaja! Com el conte de Lampedusa deia en el Gatopardo: Ha de canviar tot per què TOT segueixi igual.

Les presons: alternativa fàcil de la llei

F., Juliol 2005

Berga

Sempre estem pendents de les injustícies carceràries, sempre estem pendents de la seva necessitat o existència injustificada arribant a ser un problema social. Avui no m'agradaria parlar de la necessitat o no de les presons sinó de reflexionar des del coneixement del funcionament penitenciari del perquè a la pena carceària.

Un dels grans temes totalment desconeguts des de molts punts de vista socials és la varietat d'alternatives existents a les mesures carceràries, als dies, mesos i anys que s'apliquen segons el delicte comès, que no s'apliquen per la manca de presa de responsabilitats dels jutges, que adopten la via de la facilitat aplicant a gairebé tots els casos penes carceràries.

El ventall de delictes que trobem són molts i de varies gravetats, fets com el de la passada patum fan replantejar el funcionament penitenciari, però altres casos no tan greus fan, per contraposició, plantejar el sistema penal com abusiu i poc coherent amb la seva funció "rehabilitadora".

Actualment les penes carceràries són l'alternativa "fàcil" per la majoria de jutges de l'estat espanyol. Una persona amb un cert grau d'alcoholèmia pot passar de 4 a 6 mesos de presó. El que informativament no es parla és de l'alternativa que molt poques vegades s'aplica de que aquestes mateixes persones jutjades de "perill contra la salut pública" puguin passar la mateixa quantitat de dies o mesos ajudant a netejar els serveis d'urgències, observant com altres persones que també condueixen sota els efectes de l'alcohol causen morts, paràlisis, desestructuracions familiars, comes irreversibles....

Aquest és un dels molts exemples de quines poden ser les mesures realment rehabilitadores. Els programes que existeixen en les diferents presons no són exactament rehabilitadors, molts segueixen una estructura tan pobre de treball - dossiers, lectures i exercicis- que realment creen una sensació de deixadesa governamental als problemes. Un exemple clar és l'aplica't al violadors o delictes sexuals, que no poden accedir aquests , meravellosos programes sino saben llegir ja que suposa una "càrrega" al funcionament d'un programa de tan fàcil adaptabilitat. Ja no vull entrar en la seva eficàcia, sinó en el simple fet de la manca de plantejaments realistes sobre el camp de treball i no des de les oficines on els plans de "rehabilitació" sobre la població penitenciària són de fàcil redacció i utòpic de viure des de la societat i no des de les reixes de separació i segregació social.

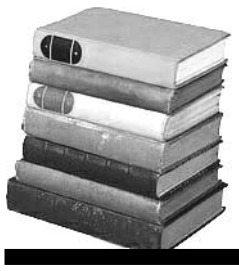

ressenyes

La revolució al Berguedà.
Sant Corneli, la revolució social dels anarquistes catalans -del 19 de gener al 25 de febrer de 1932-.

de Josep Quevedo García

Autoedició,
amb la col·laboració de El gallaret i el Centre d'estudis Josep Ester Borràs

Berga
Pep i Tu

El company Josep Quevedo, filòsof i historiador del moviments socials a elaborat i editat aquest treball dedicat als anomenats "Fets de Fígols". El treball consta de dues parts. Una breu però clara introducció sobre la vaga general revolucionària de 1932 que es va originar a Fígols i, una segona part que ve a ser un annex documental que consta d'un recull de notícies aparegudes a la premsa i fotografies sobre els esmentats fets.

De totes les propostes publicades sobre el per què i l'origen d'aquells fets la que explica en Josep Quevedo és sens dubte i fins ara la que més s'apropa a la realitat. Sobretot a partir d'informacions que provenen de les entrevistes realitzades per ell mateix i altres membres del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs a vells militants i altres converses de l'autor amb vells anarquistes i sindicalistes de la comarca. Informacions sobre en Robles, en Prieto, o sobre la reunió de grups a Gironella en són una mostra.

És tracta d'un treball breu però molt interessant, molt didàctic de cara a persones que no saben res del tema o per estudiants de secundària o per persones que tenen idees preconcebudes i just es pensen que coneixen molt bé el tema. En definitiva, és una eina molt vàlida per tothom, en especial per als berguedans que vulguin conèixer el seu passat.

Mort a les cunetes.
de ALbert Fàbrega
Angle editorial.

Berga
GBX

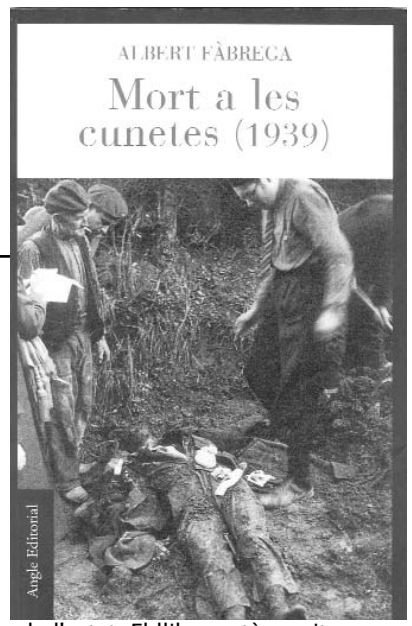

Aquest llibre explica els fets ocorreguts la mitjanit del 9 de febrer de 1939 en que nou presos republicans van ser trets de la presó de Manresa, portats a Can Maçana i assassinats per les tropes feixistes. Si no hagués sobreviscut un d'ells (Josep Nin) aquests fets haurien restat en l'oblit. Els "fets de Súria", coneguts amb aquest nom perquè els nou detinguts eren d'aquesta població minera o de masies properes, narren una petita part de la nostra història, la història que durant tants anys ha estat falsejada o amagada; explica com va funcionar la repressió feixista a les nostres contrades i ens permet fer-nos una idea de com es va donar a la resta de l'estat. El llibre està escrit per un professor de matemàtiques de Súria que durant anys ha recopilat informació sobre aquells fets, per tant està farcit de dades que ens il·lustren perfectament aquells foscos esdeveniments. A més conté uns annexos sobre repressió franquista a l'estat espanyol i sobre el poble de Súria, els noms de qui la va patir i els qui la van exercir. Aquest llibre és una crida a recuperar la memòria, a conèixer uns fets que se'ns havien amagat. El terror i la por que van imposar els feixistes després de la guerra va impedir que es poguessin saber les atrocitats que s'havien comès, i una "transició" de merda, continuista amb l'antic règim, va provocar que pocs s'atrevissin a explicar els fets del passat que tant han marcat el nostre present. I ara fa 66 anys d'aquests episodis

"Parlo de mi i de tots, i del meu temps
i d'altres temps esclaus de la nostra mateixa
mesura de silencis i oblit"

Miquel Martí i Pol
.

La Tronada
Publicació llibertària del Vallès oriental

Berga
Barrikada

Des d'aqui volem donar a conèixer el naixement d'una altre publicació llibertària agermanada amb el Pèsol Negre: la Tramontana. Publicació llibertària del Vallès oriental amb periodicitat bimensual i una tirada de 4000 exemplars gratuïts. Al igual com en el Pèsol s'hi denuncien tot tipus d'injustícies locals i no tan locals tractades des d'una òptica anarquista.
Des d'aquí volem enviar una salutació a la tronada.
Endavant amb la contrainformació popular!

El corn de la revolució
Publicació Alternativa de les Guilleries

Berga
Barrikada

El corn de la revolució es una altre publicació popular feta des del poble i per al poble. De periodicitat mensual i amb temàtica local. Intenta presentar-nos la realitat que no ens expliquen els mass media. Com ens expliquen en el seu editorial intenten ser el corn que cridava a la revolució.
També des d'aquí volem donar ànims a aquest nou projecte contrainformatiu.
Llarga vida al corn de la revolució!

poesia

EDIMG8BURG

Gotes que vessen sense caure a l'aigua,
recer de desesperança que no et vol amagar.

Ràbia negra que evita la buida llàgrima,
fressa de timbals i flors que moren al parc.

Amb nom de gos aquells de les armes,
ves quin remei! el ventre de la bèstia fan roncar.

Les mosques aquest estiu semblen àligues,
és l'hora a mitja tarda: l'estudiant és colpejat.

David Siurana (C.Ll. LLUNA NEGRA) .

La fem petar amb Jaume Valls veí de Gironella

"L'any 1931 van proclamar una República feta per no republicans i durant la Transició va passar el mateix, els qui la van fer no eren demòcrates."

Barrikada i Pep i Tu, juliol-agost 2005

Gironella

Fa unes setmanes ens va arribar per correu electrònic un escrit que començava així: "El motiu de la present carta és per dir-vos que sóc un lector assidu del vostre diari i m'agrada ja que em sento identificat amb la vostra ideologia, no obstant hi ha algun article que no puc llegir ja que la lletra és molt petita i la gent gran acostumem a tenir problemes de visió. També trobo a faltar l'esment dels principis llibertaris i un xic d'història. Sempre he estat una persona amb pensament i caràcter esquerrà. Jo formava part del grup anarquista de Gironella quan vam sortir amb una columna que es deia Terra i Llibertat per anar a fer pressió a Madrid per aconseguir diners per la compra d'armes que havien de servir-nos per l'autodefensa a la guerra..."

L'autor de la carta era l'amic Jaume Valls (Gironella 1917), un vell militant de la Confederació Nacional del Treball (CNT) dels temps de la República i la Revolució Social de 1936 de Gironella. Dies més tard l'anàvem a trobar i des d'aleshores les converses amb ell s'han repetit. Ara us en fem cinc cèntims:

Abans em deies que el teu pare ja era una persona d'esquerres...

El meu pare no va anar mai a l'església, per això ens van fotre fora de Viladomiu Vell. Portava la comptabilitat de la cooperativa de cal Basacs, en aquells moments els dissabtes i els diumenges, quan tenia temps lliure. La cooperativa va anar creixent i va arribar un moment que necessitaven un ajudant per l'home que despatxava al taulell. La junta li va demanar al meu pare si es podia quedar amb un sou fix. Quan això ho va presentar al director de la fàbrica de Viladomiu Vell li van dir que si marxava ell, havíem de marxar tots i el meu pare va sospesar les dues coses i va dir: "si hem de marxar marxem".

Llavors veu venir a viure de Viladomiu Vell a Gironella?

No, a Cal Bassacs, al carrer sant Marc (les cases barates).

I llavors tu quan vas començar a treballar?

Jo vaig començar a treballar al Tros Nou com a ajudant de carda. A Cal Bassacs i havia dues fàbriques, el Tros Nou i el Tros Vell que li deien. Jo tenia 17 o 18 anys. Ja havia començat a treballar als 12 anys. El sou el donava a casa i llavors feia feinetes per treure algun diner per mi.

Així això devia ser cap al 1934...

Sí, llavors ja va ser l'any 34, quan els fets d'octubre. Jo recordo que vam tenir una reunió a la Font del Balç i allà hi havia republicans, els de la CNT, trentistes... Hi érem tots i vam acordar els de la CNT, de fer un sabotatge a una línia elèctrica que anava d'aquí de Cal Bassacs a Casserres. I llavors va resultar que van agafar a tots els homes d'esquerra, els vells i els que vam més o menys "treballar" en aquests no ens van dir res.

I el 19 de juliol com el recordes?

Jo no estava a Gironella, estava fent la sega i ja passava per França. Llavors en saber que hi havia hagut l'aixecament vaig tornar a Gironella i vaig marxar voluntari amb la Columna anarquista Terra i Llibertat. Vam marxar una centúria però després quan vam arribar a Barcelona tota l'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) va tornar en aquí i ens vam quedar els de la CNT i vam continuar a la Columna Terra i Llibertat que en aquells moments en aquí hi havia un tal Viladomiu que era el cap del grup i un tal Ester de Berga que es veu que portaven la columna i són ells que més tard, això ja va ser al 37, quan el govern va cridar ja les quintes (militaritzar les columnes) com que aquí havien fet la col·lectivitat em van dir que em necessitaven i vaig tornar a Gironella i vaig treballar uns mesos entre Can Gironella i Can Gerri que eren les dues col·lectivitats que hi havia i d'allà vaig anar a la quinta del 38 com un soldat ras. A finals de l'any 37 vaig passar a formar part de la 29 divisió batalló de Carlos Marx, com a corneta.

Sota control comunista...

Sí i allà em vaig trobar amb un xicot de Sabadell del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM) que havia estat voluntari a la 29 divisió i que quan el govern de Negrín va guanyar la va dissoldre dient que el POUM era una organització feixista. Allà com que sabíem tocar la trompeta ens vam fer cornetes. Vam estar potser dos mesos a Tàrrega fotent instrucció fins que tant jo com l'altre com que havíem estat voluntaris al front podíem fer una demanda per ser comissaris polítics per l'exèrcit. Ens faltava un dia o dos per anar a Pins del Vallès que hi havia l'escola general de comissaris i al veure que anàvem a sortir com a comissaris van dissoldre la companyia, ens van fotre a l'Alt Aragó a mi a una companyia i a ell a una altra, amb fitxes de que érem feixistes eh! perquè jo estava fent guàrdia de nit a la muntanya i hi havia un sargento que m'estava apuntant amb un mausser, i a l'altre el van assassinar. Després jo quan vaig demanar una mica d'informes em van dir: "calla perquè n'hi ha per tu".

Allà vaig estar fins que la famosa 43 divisió que va quedar encerclada a les muntanyes d'Aragó i teníem tres divisions contra nosaltres i allà no ens van poder fer mai res fins que l'ordre de formar i cap a França, vam travessar la frontera i vam tornar a entrar per Figueres, aleshores es va dividir la divisió, uns cap a l'Ebre i uns altres es queden a la reraguarda, vam a Sallent. A Sallent i havien fotut una metralladora a d'alt i hi havia una palanca per travessar el riu i hi havia un oficial "maño" amb mi, jo dic me'n vaig d'aquí que això ja s'acabat i diu: "anem, anem". Tots dos vam fer parella fins que vam agafar un camió amb la pistola a la mà i ens van portar fins a Vic i d'allà ja ens vam espavilar, jo vaig entrar a la frontera per un poble que es diu sant "Llorenç de Cerdans".

Vas passar la frontera amb aquest "maño"?

Sí, vam estar 8 dies dormint en un prat. Un fred que fotia que ens vam llevar un dia hi havia 25 centímetres de neu i allà ens vam revolucionar i els francesos ens van ubicar a l'església. Ens donaven molt poc menjar, que solia ser carn bullida i un té. La gent passava gana, hi havia brutícia i teníem diarrees. Després ens van portar a Set Fons, vam ajudar a fer els barracons, i ens vam agrupar en centúries, però si érem vuitanta dèiem que érem cent i així ens donaven més menjar. Entre desembre de 1939 i gener de 1940 em van deixar lliure junt amb cent persones més. Ens van donar feina a una empresa al costat de Paris (vora el riu Yonne). Allà hi vam treballar fins l'ocupació alemanya de París (juny 1940) en que vam anar cap al midi.

Vaig anar a vora Toulouse a un poble que es deia Aussonne, i des d'allà anàvem a treballar a Toulouse amb una bicicleta. Estant a Toulouse em vaig casar amb la Isabel.

Vam demanat a la Junta de Auxilio a los Republicanos Españoles (JARE) de París per anar a Amèrica, a l'Uruguai i van tardar tres anys a donar-nos l'entrada legal. Ens van donar els papers i marxàvem de França l'any 1951 i arribàvem a l'Uruguai al 52. Allà vaig treballar 30 anys el ferro a una empresa francesa com a encarregat. Al 1986 vaig tornar a Gironella. Allà hi tinc la neta que és professora.

Com veus el panorama actual?

L'any 1931 van proclamar una República feta per no republicans i durant la Transició va passar el mateix, els qui la van fer no eren demòcrates. Pel que fa el moviment llibertari veig que a Berga està pujant però trobo que és estrany que a Gironella que havia sigut tant important no es vegi gaire activitat.

Salut company i fins aviat!